

บทนำ

ศิษยามองตลับแหวนกำมะหยี่สีแดงที่เลื่อนมาตรงหน้าโดย
มือใหญ่ของชายร่างสูงที่นั่งอยู่ตรงข้ามด้วยความรู้สึกบอกลำบาก
เธอน่าจะพอใจตั้งแต่แรกแล้ว...

ทั้งสถานที่นี้ได้รับประทานอาหารค่ำสุดแสนจะโรแมนติกบน
ดาดฟ้าของโรงแรมหรูระดับห้าดาว ซึ่งเขาเป็นหนึ่งในหุ้นส่วน ไหนจะ
เดรสสีฟองสีขาวยาวที่อีกฝ่ายขอร้องให้สวมมาเพื่อเป็นของขวัญวัน
เกิดแก่เขา ซึ่งเธอก็ยอมสวมแม้จะไม่ชอบการแต่งกายด้วยเสื้อผ้าหวาน
แหววเอาเสียเลย

ศิษยาต้องทนหยัดทำยึ่นบนรองเท้าส้นสูงคู่สวยราคาแพง แทนที่
รองเท้าผ้าใบมอซอมือสองที่ราคาแค่ไม่กี่ร้อยบาทเพราะอยากทำให้
เขาประทับใจบ้าง

ภาพบรรยากาศแสนหวานตรงหน้าที่มองเห็นอาคารสูงเสียดฟ้า
ถูกระบายด้วยแสงสีส้มอ่อนของพระอาทิตย์ยามเย็น คลอด้วยเสียง
เพลงคลาสสิกและสายลมเย็นๆ และมีความเป็นส่วนตัวด้วยมีเพียง
โต๊ะของศิรินกับเธอและแขกอีกคู่หนึ่งเท่านั้น ทำให้หญิงสาวรู้ว่ากำลัง

ถูกขูดหลุมดักเสียแล้ว

“อะไรคะ” ศิษาเอ่ยถามแม้จะพอรู้คำตอบอยู่แล้ว

เธอยังไม่พร้อมจะรับรู้สิ่งที่เขาปรารถนาจะบอกในตอนนี้อยากให้เปิดตัปลับแล้วเจอตุ๊กตาแดงออกมาให้ตกใจเล่น มากกว่าจะเป็นแหวนประดับด้วยเพชรเม็ดงาม แต่มีหรือที่ผู้บริหารระดับสูงอย่างศิรินจะล้อเล่นแบบนั้น

“พีคิดว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะจริงจังกับความสัมพันธ์ครั้งนี้สักที” ศิรินบอกด้วยท่าทีจริงจัง

“แต่ที่เป็นอยู่ เราต่างก็จริงจังไม่ใช่หรือคะ”

“พีอายุสามสิบเอ็ดแล้วนะพีซ”

ศิษาหลับตา อยากแย้งเหลือเกินว่าเธอก็เพิ่งจะอายุแค่นี้สิบห้าเท่านั้นเอง ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่เธอฝัน แต่ยังไม่มีเวลาและโอกาสได้ทำ

“พีคืออย่าบอกนะคะว่าในกล่องนี่คือแหวน”

“พีคงไม่เอาลูกอมใส่มาให้เราหรอก” ชายร่างสูงเอ่ยเสียงเรียบวันนี้เขาดูดีแม้จะสวมชุดทำงานที่เลื้อยเซ็ดถูกพับแขนขึ้นลวกๆ คอเสื้อปลดกระดุมและเนกไทออก เน้นให้เห็นไหล่กว้างที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างผู้ชายที่ดูแลตัวเอง

ศิรินเป็นผู้ชายที่แสนจะเพียบพร้อมทั้งฐานะและหน้าที่การงานด้วยตำแหน่งประธานกรรมการบริษัทอสังหาริมทรัพย์แบบครบวงจรที่มีชื่อระดับต้นๆ ของประเทศไทย พ่วงด้วยตำแหน่งทายาทเพียงคนเดียวของเจ้าของห้างสรรพสินค้ายักษ์ใหญ่ชื่อดังอย่าง เดอะเมฆพาราคอน

พิพัฒน์ เมฆตระกูลทวิ บิดาของศิรินได้ชื่อว่าเป็นเจ้าพ่อแห่งวงการอสังหาริมทรัพย์ เป็นเจ้าของโครงการบ้านและคอนโดมิเนียมหลายแห่ง รวมไปถึงห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ในเครืออีกหลายสิบ

แห่ง ยิ่งทำให้คีรินเป็นผู้ชายที่น่าจับตามอง

ขณะที่ศิชาเป็นเพียงคนธรรมดาที่ไม่ได้มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในแวดวงสังคมชั้นสูง เป็นเพียงรุ่นน้องที่จับพลัดจับผลูได้มาเป็นคนรักของคีริน และคบกันมายาวนานถึงเจ็ดปีนับตั้งแต่เธอก้าวเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัย

“พีชยังไม่ได้ทำอะไรตั้งหลายอย่างเลยนะคะ และพีชเองก็ยังไม่ดีพร้อม”

“หมายความว่ายังไง”

“ถ้าพีชจะขอพีชแต่งงานตอนนี้...” เธอหยุดพูดไปนิดแล้วสูดลมหายใจลึกเข้าปอดอย่างตัดสินใจ

คีรินจ้องหญิงสาวร่างบางที่ดูสวยหวานผิปกตติตรงหน้าอย่างพอจะเดาได้ว่า คำตอบของอีกฝ่ายจะออกมาในรูปแบบใด แม้ว่าเขาจะปรารถนาให้เธอตอบรับคำขอมากกว่าจะเอ่ยปฏิเสธก็ตาม

“พีชขอปฏิเสธค่ะ” ศิชาเผลอกลั้นลมหายใจเพื่อรอดูปฏิกิริยากรวดเร็วยวจากคีริน

เขาเพียงแค่พ่นลมหายใจออกมาหนักๆ แต่ก็ยังไม่เอ่ยอะไรสักคำ

“พีชขอโทษนะคะ”

“นี่พีชกำลังจะขอเลิกสินหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ!” ศิชารีบปฏิเสธเสียงหลง นี่เป็นความเข้าใจผิดครั้งใหญ่ของเขา เพราะเธอไม่ได้หมายความว่าอยากจะเลิกรักกันหรือจบความสัมพันธ์ แต่ศิชาแค่ยังไม่พร้อมจะยื่นข้งเขาในฐานะภรรยาเท่านั้นเอง

หญิงสาวยังอยากลองทำอะไรหลายๆ อย่างด้วยตัวเอง และเธอยังไม่ได้เตรียมตัวที่จะเปลี่ยนฐานะจากคนรักไปเป็นภรรยาเลยด้วยคำพูดแผ่วเบาที่หลุดออกมาจากปากของคีรินในนาทีต่อมา

ทำเอาเธอชะงักไป ก่อนที่ใบหน้าใสจะไร้สีเลือดในพริบตา
“เลิกกันก็ได้”

ศิขารู้สึกเหมือนถูกค้อนขนาดใหญ่ทุบเข้าที่ศีรษะอย่างจัง จนขาไปทั้งตัว ขณะจ้องมองศิรินที่ตีสีหน้านั่งสนิทด้วยความตกใจ อยากคิดว่าตัวเองเพียงแค่นุ่ผาดไปเท่านั้น แต่ท่าทางจริงจังและสายตาดูเย็นซาของเขาบอกว่าไม่ได้ล้อเล่น

“ละ...เล็กหรือคะ”

“แต่พี่คงไม่ยกเลิกการแต่งงานหรอกนะ อาจจะมีเรื่องเจ้าสาวให้ได้ภายในปีนี้ เพราะอายุขนาดพี่ควรมีครอบครัวได้แล้ว”

“ไม่ใช่พี่ชก็ได้อะ” เธอหลุดคำถามออกไปเสียงสั้น มองศิรินที่นั่งนิ่งไม่ตอบรับหรือปฏิเสธใดๆ ด้วยความรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบด้วยมือของคนตรงหน้า จนก่อให้เกิดความเจ็บปวดและร้าวลึกไปหมดทั้งตัว นี่มันเรื่องอะไรกัน!

“พี่มีธุระต่อ พี่ช...”

“คะ พี่ชกลับเองได้” ศิขารีบบอกอย่างน้อยใจเมื่อเห็นท่าที่รีบร้อนเหมือนทำตัวไม่ถูกของเขา และพยายามกลืนน้ำตาที่คลอออกมาจนจนเจียนจะหยด เพราะเหตุการณ์นี้ไม่เคยคาดคิดที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วจนเธอรับมือไม่ทัน และไม่คิดว่าความไม่พร้อมของตัวเองจะทำให้ต้องจบความสัมพันธ์อันคนรักไปด้วย แต่ถ้านี่คือสิ่งที่ศิรินต้องการและ

ตัดสินใจว่าดีแล้ว ศิษาก็จะยอมรับมัน

“พรุ่งนี้พี่มีประชุมแต่เช้าคง...”

“พี่ชไปเองได้คะ พี่ศิไม่ต้องมารับอีกแล้ว”

“มันไม่ใช่...”

หญิงสาวแอบยกมือขึ้นปาดน้ำตา แล้วตัดสินใจถอดสร้อยคอที่เขาซื้อให้ตอนวันเกิดเขาในปีแรกที่คบกันคืนนี้ด้วยความรู้สึกเจ็บแปลบในอก พลันคำพูดที่เป็นดังคำมั่นสัญญาที่ย้อนกลับเข้ามาในความคิด

‘ถึงแม้จะเป็นวันเกิดพี่ แต่พี่อยากให้อของขวัญพี่ช สร้อยเส้นนี้พี่ซื้อด้วยเงินของตัวเอง เก็บไว้ดีๆ และรักกันไปนานๆ นะครับ’

“พี่ชไม่จำเป็นต้องคืน พี่ซื้อให้พี่ชแล้ว”

“พี่ชจะคืนของทุกอย่างที่เป็นของพี่ศิให้ทีหลังนะคะ พี่ชขอตัว”

ศิษียบอกแล้วผลุนผลันเดินออกมาก่อนที่เขาจะทันได้เห็นน้ำตาบ้าที่จู่ๆ ก็ไหลออกมามากมาย เธอเองน่าจะดีใจหลังจากได้รับอิสระที่ต้องการ ศิษายังไม่พร้อมจะยื่นเคียงข้างเขาในฐานะภรรยา แต่ไม่ได้หมายความว่าต้องการเลิกรักกันแบบนี้ แต่ศิรินกลับตีความรู้สึกและความต้องการของเธอผิดไปหมด แล้วพรุ่งนี้เธอต้องวางสีหน้ายังไงนะ หากเจอเขาที่บริษัทในฐานะที่เปลี่ยนไป ต่อไปนี้เธอคงเรียกเขาว่า ‘พี่ศิ’ อย่างสนิทสนมไม่ได้อีกต่อไปแล้ว ที่จริงต้องเป็นเขาณะที่เสียใจ ไม่ใช่เธอ...

ศิรินทิ้งหลังลงฟิงพนักอย่างแรงด้วยความรู้สึกต้อไปหมดทันทีที่เห็นน้ำตาหยดลงบนใบหน้าใส...พลาด...เป็นคำเดียวที่ก้องอยู่ในหัวเมื่อเขาตัดสินใจฟันคำพูดร้ายกาจเพื่อประชดประชันคนรักด้วยแรงอารมณ์มากมายที่โหมกระหน่ำ เพราะต้องการเห็นปฏิกิริยาตอบรับของคนที่เคยซาบกับความสัมพันธ์เจ็ดปีที่ผ่านมานี้เหลือเกิน เขาจึงมัดมือชกโดยการยื่นคำขาดเรื่องการแต่งงานเพื่อลองใจว่าศิษิจริงจัง

กับความรักครั้งนี้มากแค่ไหน โดยยื่นทางเลือกให้หญิงสาวแค่เพียง
หนึ่งทาง ทั้งๆ ที่รู้ว่าศิชาจะปฏิเสธมากกว่ายอมรับเนื่องด้วยอายุที่น้อย
กว่าเขามาก และหญิงสาวรักอิสระพอสมควร ซึ่งพอถูกปฏิเสธตรงๆ
กลับทำให้เขาอดผิดหวังไม่ได้ จนเผลอหลุดคำพูดนอกบทที่ทำให้
ทุกอย่างพังลงและผิดแผนไปหมด เมื่อศิชายอมรับการตัดสินใจของเขา
โดยไม่ได้โต้แย้งใดๆ ออกมา มีเพียงคำถามเดียวที่เอ่ยออกมาด้วยเสียง
สั่นพร่าจนแม้แต่เขายังรับรู้ถึงความเจ็บร้าว

‘ไม่ใช่พีชก็ได้หรือคะ’ คำพูดอ่อนแรงที่ศิชาขออนถามยังคงวน
เวียนอยู่ในความคิด บวกกับภาพใบหน้าใสที่เลอะคราบน้ำตาลจากการ
ร้องไห้หนักอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สุดท้ายกลับกลายเป็นความผิด
พลาดของเขาเองที่ลงมือทำลายความสัมพันธ์ครั้งนี้ ซึ่งทำให้เขาเจ็บ
ไม่ต่างกันเลย

ปากของศิชาที่รีบเดินหนีออกมาก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หน้า
ลิอบบี้ของโรงแรมอย่างหมดแรง โดยไม่รู้ตัวว่าลงมาถึงชั้นล่างได้
อย่างไรเมื่อน้ำตาร้อนๆ ไหลออกมากับตาจนพร่ามัวไปหมดแบบนี้
หญิงสาวควักโทรศัพท์ออกมาติดต่อสายหาเพื่อนสนิทอย่างจับต้น
ชนปลายไม่ถูกว่า ความสัมพันธ์ของเธอกับศิรินลงเอยแบบนี้ได้อย่างไร
เจ็ดปีที่ผ่านมา เธอแค้นหัวเราะทั้งน้ำตาพลาถยกมือขึ้นปาดหยดน้ำอุ่น
ที่ยังคงไหลออกมาไม่หยุด จนร่องฟันซึ่งเป็นเครื่องสำอางชนิดเดียว
บนใบหน้าไหลเลอะเปรอะเปื้อนไปหมด

“ฮะ...ฮัลโหล เต้ แกอยู่ไหนนะ มารับฉันหน่อยได้มั๊ย” ศิชากรอก
เสียงสั่นๆ ลงไปอย่างขาดหวัง ทำเอาปลายสายร้องถามกลับมาอย่าง
ร้อนรน

“แกเป็นอะไรพีช ร้องให้ทำไม”

“ฮึ๊ก ฉันเลิกกับพีชแล้ว”

“อะไรนะ!”

“ฉันเลิกกับเขาแล้วจริงๆ ฉันรอแกอยู่ที่โรงแรมนะ” หญิงสาวบอกชื่อโรงแรมก่อนกดวางสาย สองมือปาดน้ำตาบนสองข้างแก้มเบาๆ อย่างโมโหตัวเองที่ยังคงร้องไห้เป็นบ้าเป็นหลังแบบนี้ พลังปลอบตัวเองว่าไม่เป็นไร ขนาดเขายังแสดงท่าทีเฉยชาได้ขนาดนั้นเลย เธอเองก็ควรจะแสดงออกว่าดีใจมากกว่าสิ แม้จะคิดอย่างนั้น แต่หญิงสาวไม่อาจห้ามน้ำตาและความหวังหนักในอกได้เลย

ภายในมุมสลัของผับแห่งหนึ่ง คำพูดปลอบใจจากบรรดาเพื่อนๆ ดังสลับกับเสียงร้องไห้ของหญิงสาวสวมเดรสยัปย่นที่กระดกแอลกอฮอล์สีอำพันลงคอไม่หยุด แม้จะไม่ได้ถึงขั้นร้องสะอึกสะอื้นจนตัวโยน แต่ทุกคนรู้ว่าการร้องไห้หนึ่งๆ โดยปล่อยให้ น้ำตาไหลออกมาจนขอบตาเข้าไปหมดของศิษานั้นสะท้อนความเจ็บปวดออกมาได้มากเพียงใด

“เบาๆ ดีไอ้พีช เหล้านะเว้ย ไม่ใช่ น้ำ” ชานนท์บอกพลังแย่งแก้วเหล้าออกมาจากมือของเพื่อนที่ดื่มเข้าไปหลายแก้ว

“ไหนแกบอกว่ายังไม่อยากแต่งงานไงวะพีช พี่เขาบอกเลิกแบบนี้แกก็น่าจะดีใจไม่ใช่หรือ” พิกา เพื่อนสนิทอีกคนบอกพลังช่วยเลื่อนแก้วเหล้าและขวดน้ำเมาออกห่างเพื่อนอีกแรง

“นั่นสิ ฉันควรดีใจถึงจะถูกที่หลุดออกมาจากกรอบของตาลูกนั้นได้ ฮึ๊ก” ศิษายิ้มออกมาทั้งน้ำตาทั้งๆ ที่การแสดงออกค้านกับความรู้สึกข้างในทุกอย่าง เธอยังไม่พร้อมจะเปลี่ยนนามสกุลจาก นีร์พีธรรไปเป็นนามสกุลใหญ่อย่างเมธตระกูลทวิ แต่นั่นไม่ได้หมายความว่า การปฏิเสธแหวนจากเขาจะหมายถึงความต้องการเลิกกรหา หรือลดความสัมพันธ์ใดๆ ทั้งนั้น ซึ่งเขาเข้าใจเธอผิดไปหมด ซ้ำยังย้ำว่าจะแต่งงานภายในปีนี้ โดยไม่จำเป็นต้องมีเธอเป็นเจ้าสาว แล้วแบบนี้จะทนคบกันมาทำไมตั้งเจ็ดปี ในเมื่อความสัมพันธ์ที่ผ่านมาไม่ได้มีความหมายอะไรเลย

วันนี้ศิษย์ยังไม่พร้อม แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าวันข้างหน้าจะไม่พร้อมนี่ แต่ในเมื่อศิรินตัดสินใจแบบนี้ เธอก็ควรจะยอมรับมัน แล้วแบบนี้ใครกันล่ะที่ผิด

“เขาบอกว่าเจ้าสาวของเขาเป็นใครก็ได้ที่ไม่จำเป็นต้องเป็นฉัน แล้วทนคบกันทำไมตั้งเจ็ดปีวะ ถ้าจะหาเจ้าสาวง่ายๆ แบบนี้นี่นะ”

“ใจเย็นๆ เว้ยพี่ช พี่คืออาจจะไม่ได้ตั้งใจพูดแบบนั้นก็ได้อ” เพื่อนคนหนึ่งร้องบอกอย่างเห็นใจเมื่อเห็นศิษาคว่าแก้วเหล้าขึ้นกระดกดื่มอย่างกับน้ำ

“ไม่จริงหรอก เขาไม่ปฏิเสธคำถามของฉันเลยนะ ฮึ๊ก รู้สึกเจ็บไปทั้งตัวเลยวะ”

“ใจเย็นๆ น้าพี่ช”

“แต่เลิกกันได้ก็คืนนะ ฉันจะได้มีโอกาสพบเจอคนใหม่ๆ ที่รักและเข้าใจในตัวฉันจริงๆ ไม่ใช่แค่คบไปอย่างงั้น ฉันไม่พร้อมที่จะเป็นเมียเขา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าอยากจะเลิกปีวะ ไม่พร้อมที่จะใส่แหวน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่อยากจะจับมือนี้ แต่ถ้าเขาจะตัดสินใจแบบนี้ ฉันก็จะยอมรับมัน”

ยิ่งแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นในสายเลือดมากเท่าไร ความรู้สึกในใจของศิษาก็พรั่งพรูออกมามากขึ้นเท่านั้น และยังทำให้บรรยากาศในโต๊ะตกอยู่ในความเงียบสนิท มีเพียงเสียงหัวเราะเฮฮาตังมาจากแขกโต๊ะอื่นเคล้าเสียงดนตรีจังหวะสนุกสนานของผับเท่านั้น

“ขอบใจพวกแกนะเว้ยที่ออกมากินเหล้าเป็นเพื่อนนะ” หญิงสาวร้องบอกเพื่อนๆ ด้วยความซึ้งใจ เพื่อนๆ ของเธอเรียนนิติศาสตร์ร่วมสถาบันมาด้วยกัน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นลูกน้องในเครือบริษัทของศิรินแทบทั้งนั้น ก่อนคว้าแก้วเหล้ามากระดกดื่มอีกหลายอีก โดยที่คราวนี้ไม่มีใครคิดที่จะห้าม ได้แต่นั่งมองหญิงสาวร่างแบบบางอย่างเห็นใจ จนกระทั่งคนที่เอาแต่พรวดำขอบคุณซ้ำไปมาเริ่มเสียวเสียวและพุบหน้าลงกับโต๊ะ

“กุสสงสารพีชวะมิ่ง” ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นอย่างเห็นใจ ขณะที่ทุกสายตาดำจับจ้องไปยังเพื่อนที่ทิ้งดื่มเหล้าและร้องไห้หนักจนหลับไป

“นั่นดี ภูไม่เคยเห็นพีชร้องไห้หนักแบบนี้มานานมากแล้วนะ ครั้งสุดท้ายก็ตั้งแต่ตอนที่เสียป่าไปนะ”

“ร้องไห้หนักขนาดนี้แสดงว่าเล็กกันจริงๆ หรือวะ” ชานนท์ฟังคำพูดของเพื่อนๆ แล้วก็ได้แต่หันมองคนที่ร้องไห้จนหลับไปอย่างเห็นใจ แม้จะยังไม่อยากเชื่อว่าความสัมพันธ์ระหว่างคนที่เป็นทั้งรุ่นพี่และเจ้านายกับศิษษาจะจบลงแบบนี้จริงๆ

“ภูไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นระหว่างพี่คีกับพีชหรอกนะ แต่ภูไม่อยากให้เป็นแบบนี้เลยวะ”

“เออ นั่นสิ แต่จะทำได้วะ พี่คีบอกเลิกพีชเอง”

“ถึงแม้ว่าพีชจะดูเหมือนรักอิสระเกินไปหน่อย แต่เชื่อได้เลยว่าพีชไม่ได้อยากจบแบบนี้หรอก เจ็ดปีไม่ใช่เจ็ดชั่วโง่งนะเว้ย”

“อีกอย่าง พี่คีรักพี่คีมากนะ คงแค่นี้ยังไม่พร้อมแต่งงานละมั้ง”

“แต่พี่คีนี่สิ คิดอะไรอยู่วะ” หลายคนเริ่มถกถึงประเด็นร้อนที่คงจะเป็นข่าวดังทั่วทั้งบริษัทในวันพรุ่งนี้ เมื่อชินเดอเรลลาอย่างศิษษาถูกเจ้าชายที่แสนจะเพียบพร้อมอย่างศิรินสลัดรัก ซึ่งคงจะสมใจบรรดาสาวๆ ที่เห็นว่าคู่นี้ไม่เหมาะสมกัน

“ขอบใจพวกมิ่งมากนะเว้ยที่ออกมานะ” ชานนท์เอ่ยตัดบทการสนทนาของเพื่อนๆ แล้วเอ่ยขอบคุณแทนศิษษาที่พุบหน้านอนหลับไปกับโต๊ะทั้งคราบน้ำตา หลังจากที่เป็นคนโทร. ตามเพื่อนๆ ให้ออกมาดื่มเหล้าด้วยกันแต่มีเพียงศิษษาคคนเดียวเท่านั้นที่เตะเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เนื่องจากทุกคนต่างปฏิเสธเป็นเสียงเดียวกันเพราะกลัวตื่นไปทำงานไม่ไหวหากต้องดื่มในคืนที่ไม่ใช่วันหยุด และเจ้าของบริษัทอย่างศิรินเองก็เคร่งครัดเรื่องการทำงานที่ไม่มีประสิทธิภาพเพราะมีสาเหตุจากแอลกอฮอล์มากเกินไป

“ถ้าฉันพวกถูกลับก่อนละกัน ฝากมึงดูแลพีชดีๆ ด้วยนะเว้ย”
เพื่อนคนหนึ่งร้องบอก ก่อนเริ่มทยอยกลับทีละคนสองคนเมื่อนาฬิกา
บอกเวลาว่าค่อนข้างแล้ว จนเหลือแค่เพียงซานนัทและพิกา เพื่อนสนิท
ที่เรียนมาด้วยกันตั้งแต่ชั้นมัธยมต้น

ซานนัทหันไปมองหน้าอดีตเพื่อนเคยสนิทที่สวยขึ้นผิดหูผิดตา
อย่างกระอักกระอ่วนใจ เธอกับเขาไม่ได้คุยกันมานานมากแล้วสินะ

“จะเอาอย่างไรต่อ” พิกาเอ่ยปากขึ้นก่อนเพื่อทำลายความเงียบ
พร้อมกับจ้องมองซานนัทที่ประคองศิखाไว้ในอ้อมแขนอย่างขอความ
เห็น หลังจากไม่ได้คุยกันจริงจังมานานแล้วนับตั้งแต่เหตุการณ์ในวัน
ที่เธอบอกรักเขา และเขาก็ปฏิเสธ โดยบอกว่าคิดกับเธอแค่เพื่อน และ
ไม่เคยมองเธอเป็นผู้หญิงเลย

“เอาไปนอนห้องฉันก็ได้”

“แล้วทำไมต้องเป็นห้องนายด้วย”

“ถ้าไม่เป็นห้องฉันแล้วจะเอาอย่างไร” ซานนัทย้อนถาม มองหน้า
เฉยๆ ของคนตรงหน้าที่ตีหน้ายุ่งไม่พอใจอย่างขอความเห็น

“ก็พากลับไปห้องพีชนั่นแหละ คินนี่ฉันจะค้ำกับพีชเอง”

“ค้ำนอกบ้านได้หรือ แล้วพี่ชายที่แสนดีของเธอจะไม่เป็นห่วง
แหย่หรือไง” ซานนัทหมายถึงพี่ชายบุญธรรมที่เป็นห่วงน้องสาวนอกได้
อย่างพิกาอย่างออกนอกหน้า จนเขาอดคิดไม่ได้ว่าพี่ชายเธอทำตัว
ไม่ต่างจากสมภารที่ห้องจะกินไก่อ้ว

“นายเป็นคนที่ยังสิทธิ์ยังมีในตัวฉันไปเองนะ นายไม่มีสิทธิ์มา
พูดแบบนี้” พิกาทวัดเสียงหัวนบอกและมองหน้าเขาอย่างไม่พอใจ
ในเมื่อเขาทิ้งปลาอย่างเธอไปแล้ว ที่นี้เกิดจะมาหวงก้างหรือไงกัน

“โอเค พากลับคอนโดฯ พีชก็ได้” ฉันมาช่วยกันพุงหน่อยสิ”
ซานนัทตัดบทอย่างจำยอม ก่อนที่พิกาจะยอมเข้ามาช่วยพุงศิखा
อย่างทำอะไรไม่ได้ แม้จะไม่อยากใกล้ชิดกับอดีตเพื่อนสนิทที่เธอเคย

แอบรัก แต่ความเป็นห่วงเพื่อนนั้นมีมากกว่าที่จะนำเรื่องส่วนตัวเข้ามา
พัวพัน ดังนั้นเธอจึงต้องญาติดีกับเขาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

‘เอาจริงนะ ฉันไม่เคยมองแกเป็นผู้หญิงเลยว่ะ กอดคอแกที่ก็
เหมือนกอดเพื่อนผู้ชาย เราเป็นเพื่อนกันนะดีแล้ว’

ประโยคเยินชาของซานนทียังคงก้องอยู่ในหัว และพิกาไม่ยอม
จะกลับไปเจ็บและร้องไห้หนักแบบนั้นอีกแล้ว

2

ศิลาตื่นขึ้นมาจากอาการแสงกะจัด ปวดศีรษะร้ายระบมไป ถึงต้นคอก และอาเจียนออกมาจนท้องเบาโหวง แต่กินข้าวต้มที่พิกากูตส์ทำทำวางไว้ให้บนโต๊ะไม่ลง หญิงสาวอาบน้ำและแต่งตัวเสร็จภายในเวลาไม่ถึงสิบนาที ก่อนคว้าแปลงงานและแฟ้มเอกสารต่างๆ มาทำงานด้วยใบหน้าที่ซีดจืดและเดินเซเล็กน้อย ซึ่งเกิดจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์หลายสิบแก้วที่ดื่มเข้าไป เธอบอกตัวเองในใจว่าดีแค่ไหนแล้วที่ไม่เดินตรกรถไฟฟ้าไปเสียก่อนที่จะมาถึงบริษัท

“รอดด้วยค่ะ” หญิงสาวร้องบอกคนที่ยืนอยู่หลังประตูลิฟต์ที่กำลังจะปิดลง เพื่อให้ฝ่ายนั้นกดลิฟต์ค้างรอไว้ ก่อนก้าวเร็วๆ เข้าไปอย่างหุ้กหุ้กเพราะหอบข้าวของพะรุงพะรังอยู่เต็มอ้อมแขน พอศิลาเข้าไปจนชิดประตูและได้เห็นใบหน้าคนร่างสูงที่ยืนอยู่ในลิฟต์อยู่ก่อนแล้วเต็มตา ก็ทำเอาเย็นหนึ่งจั้งอยู่อย่างนั้น และเขาเองก็มีอาการไม่ต่างกัน

ศิรินเบิกตาขึ้นเล็กน้อยพร้อมกับกวาดสายตามองร่างแบบบางที่ดูโถมลงไปถนัด ดวงตาแดงก่ำและบวมซ้ำ แถมใบหน้ายังซีดจืดจนเขาอดเป็นห่วงไม่ได้ และพอเห็นว่าศิลากำลังจะก้าวถอยหลังกลับออกไป มีโอใหญ่จึงคว้าแขนเล็กไว้แล้วดึงให้เข้ามาในตัวลิฟต์พร้อมกับ

กดปุ่มปิดอย่างรวดเร็ว ปฏิกริยาแรกที่เขาได้รับคือการสะบัดแขนออกอย่างแรงอย่างที่เขาไม่เคยได้รับมาก่อน

ศิษยาภิบาลงานขึ้นมากอดแน่นพร้อมกับก้าวห่างออกไปยืนอยู่อีกฟากหนึ่งของตัวลิฟต์ เพื่อเว้นระยะให้ห่างพอที่จะไม่ได้กลิ่นตัวหอมๆ เหมือนที่เธอชอบเอาจมูกไปถูแขนเสื้อของเขาอย่างคุ้นเคย เพราะนับจากนี้ที่ยืนข้างเธอจะไม่ใช้คีรินอีกต่อไป นิ้วเรียวยาวสั้นระริก ยามคิดถึงสัมผัสอบอุ่นของมือใหญ่ที่เคยเกาะกุม เธอจะต้องอยู่กับความเดียวดายหมาดๆ ที่แสนจะไม่คุ้นชินนี้ให้ได้ เธอต้องยอมรับการตัดสินใจของเขาสี

“ดีมีเหล้าอีกแล้วหรือ” เขาเอ่ยถามเสียงเข้มอย่างพยายามระงับอารมณ์เต็มที่ เพราะเขาเคยบอกเธอแล้วว่าห้ามดื่มเหล้า แม้ว่าการดื่มน้ำเมาจะเป็นเรื่องปกติของคนที่ยื่นวิศวะ แต่ต้องไม่ใช่กับศิษาซึ่งเป็นผู้หญิงของเขา

“ที่พี่ถามนี้ไม่ได้ยินหรือ...”

ศิษาขยับตัวเล็กน้อยหลังจูงใจไม่ตอบคำถามซึ่งเต็มไปด้วยความไม่พอใจของเขา

“พีช!”

“ได้ยินคะ” หญิงสาวรับคำเมื่อเขากำชับเสียงเข้มเป็นคำที่สอง

“แล้วทำไมไม่ตอบ”

“ก็ไม่นึกว่าท่านประธานจะคุยกับฉันนี่คะ”

“พี่บอกแล้วใช่ไหมให้แทนตัวเองว่าพีชนะ” คีรินบอกอย่างไม่ชอบใจพร้อมกับหันไปมองอดีตคนรักเต็มตา อีกฝ่ายก็เข็ดหน้ามองกลับมาอย่างไม่ยอมหลบสายตาเช่นกัน

“นั่นมันตอนที่เราคบกัน ตอนนี้เป็นเจ้านายกับลูกน้องก็ต้องพูดแบบนี้แหละ ลูกน้องไม่มีสิทธิ์พูดจาดีสนิทเจ้านายไม่ใช่หรือคะท่าน

ประธาน”

“ไม่ต้องพูดเป็นพิธีรีตองแบบนั้นก็ได้ เรียกพี่เหมือนเดิม เหมือนคนอื่น” เขาบอกอย่างพยายามเป็นกลางมากที่สุด แต่กลับไม่รู้เลยว่า คำว่า ‘เหมือนคนอื่น’ บาดความรู้สึกคนฟังมากแค่ไหน

“ฉันไม่ต้องการค่ะ เป็นแค่เจ้านายกับลูกน้องกันก็พอ” ศิชาตอบเสียงหัวนจัดแล้วเหมินมองไปทางอื่นพร้อมกับเซ็ดหน้าขึ้น บังคับให้น้ำตาที่เอ่อออกมาไหลย้อนกลับไป

“ก็ได้ ถ้าวันนี้ผมสั่งให้คุณกลับก่อนเวลาเลิกงาน”

“ทำไมคะ”

“คนเมมาทำงานได้ไม่ดีนักหรอก”

“ถ้าสั่งเพราะกลัวว่างานจะออกมาไม่ดี ฉันเอาหัวเป็นประกัน ถึงจะซีเมา แต่งานก็ออกมาระดับดีมากแทบทุกชิ้น แต่ถ้าสั่งเพราะเป็นห่วงละก็ ไม่จำเป็น” ศิชาตัดบทเสียงหัวนอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่แม้แต่จะรับความห่วงใยจากเขา พลังท่องคำว่าเลิกกันไปแล้วในใจซ้ำๆ อยู่แบบนั้น

“นี่เราจะเป็นพี่น้องกันไม่ได้จริงๆ เหวอ”

“แล้วพี่ที่เคยถามพี่ชบ้างมั๊ยว่าพี่ชอยากเป็นหรือเปล่านะ” ในที่สุดเธอก็หลุดเรียกเขาอย่างสนิทสนมจนได้ หลังจากทนฟังคำพูดที่ยัดเยียดความเป็นพี่น้องให้เธอของเขาต่อไปไม่ไหว

ใครอยากจะเป็นพี่น้องกับเขากัน...เพราะเท่าที่เธอจำได้ตั้งแต่เข้ามาหาวิทยาลัยมา ศิรินก็ยืนข้างเธอในฐานะคนรักมาตลอด และเป็นเขาเองที่เคยบอกว่าไม่อยากมีความสัมพันธ์กับเธอเฉกเช่นแค่นี้ในขณะนี้

“ก็พี่ชเป็นคนอยากเลิกกับพี่เอง”

“พี่ชพูดหรือคะ” ศิชาข้อนถามอย่างเจ็บปวด ดวงตาสวยฉายแววเจ็บซ้ำ เหมือนผลึกเข็มแหลมนับพันเล่มให้พุ่งใส่ร่างคนตรงหน้า

“พีชแค่นี้ยังไม่พร้อมจะยื่นข้างพีชี่ในฐานะภรรยา แต่พีชี่กลับบอกว่าจะแต่งงานกับใครก็ได้ที่ไม่ใช่พีชี่ไม่ใช่เธอหะ พีชี่พูดเองเออเองทั้งนั้น ถ้าระยะเวลาเจ็ดปีที่คบกันมาไม่ได้มีความหมายอะไร เลิกกันแบบนี้...” เธอเงยหน้าขึ้นมองชายร่างสูงที่มีสีหน้าเรียบเฉยและกลั้วน้ำตาเต็มที เพราะแผลที่เธอมียังสดใหม่เหลือเกิน

“มันก็ดีแล้วไม่ใช่เธอ”

แห่มะ!

สุดท้ายหญิงสาวก็ไม่อาจกลั้นหยดน้ำใสที่ไหลออกจากตาได้ เธอยกมือขึ้นปาดมันออกลกๆ พยายามทำเป็นไม่ใส่ใจ

วันนี้เธอเจ็บ แต่พุงนี้มันต้องดีขึ้น แม้จะบอกตัวเองอย่างนั้น แต่ความรู้สึกเก่าๆ กลับวนเข้ามาในความคิดและบีบอัดหัวใจจนเจ็บปวด ขณะที่ศิรินมองหญิงสาวร่างบางยื่นร้องไห้ตรงหน้าด้วยแววตาเรียบเฉย แม้จะมีแววไหววูบฉาบอยู่บนนัยน์ตาสวยของเขาอยู่ชั่ววินาทีก็ตาม

“อย่าลืมหาอะไรกิน แล้วกินยาด้วยล่ะ” เขาบอกแกมสั่งด้วยน้ำเสียงไม่บ่งบอกความรู้สึกเหมือนเคย เพราะรู้ว่าคนตรงหน้าดี้อมาก เพียงใด และเธอจะไม่มีวันทำตามที่เขาบอกแน่นอน จึงกำชับอีกรอบ

“เดี๋ยวพีให้ป่าแจ่มไปซื้อจ๊ากกับยามาให้ ทานอะไรร้อนๆ จะได้รู้สึกดีขึ้น”

“ไม่ต้อง” ศิชาปฏิเสธเสียงห้วนจัด เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูลิฟต์เปิดออก

ศิรินถอนหายใจหนักๆ แล้วฝืนพูดคำตัดรอนที่ไม่ต่างอะไรจากการยื่นคมมีดไปสะกิดแผลหมาดๆ ของเธอ

“ถ้าไม่รักตัวเองก็ตามใจ” เขาบอกห้วนๆ แบบนั้นก่อนก้าวเท้ายาวๆ เดินนำออกจากลิฟต์ไปอย่างเฉยชา โดยไม่หันมาสนใจศิชาที่ยืนน้ำตาเประอระหน่ำอยู่ด้านหลังเลยสักนิด

ใจร้าย นั่นคือคำที่ใจเธอตะโกนต่อว่าเขานับพันครั้ง แต่มีหรือที่
คนอย่างศิรินจะหันมาใส่ใจ เขามันเลือดเย็น ไม่ใช่พี่ศิของเธ่ออีกต่อไป
แล้ว ศิชาป้ายน้ำตาทิ้งก้อนดินแยกไปยังส่วนที่ทำงานของตัวเอง ขณะ
ที่ในใจยังตะโกนก้องว่าใครกันนะที่ผิด

“พีช! ไปกินข้าวกัน” รพีตะโกนชวนศิชาข้ามโต๊ะทำงานดังลั่น
ไปทั่วแผนกออกแบบโครงสร้าง เรียกให้เพื่อนร่วมงานคนอื่นวางปากกา
แล้วเงยหน้ามองไปยังจุดที่คนถูกชวอนนั่งอยู่เป็นตาเดียวกันอย่างรอ
คอยคำตอบ แต่ผ่านไปห้านาทีก็ยังไม่มีการว่าคนถูกชวอนจะตอบรับ
หรือปฏิเสธ มีเพียงความเงียบสนิทที่แผ่คลุมไปทั่วบริเวณ จนต้อง
หันมองหน้ากันเล็กน้อย

“พวกมึงไปกินกันเหอะ ภูซื้อมาฝากพีชแล้ว” ชานนท์ที่เพิ่งเดิน
เข้ามาซุกถุงบรรจุกล่องข้าวให้เพื่อนๆ ดูเพื่อยืนยัน

“พีชจะเป็นแบบนี้อีกนานปะวะ นี่ก็ชิมมาได้อาทิตย์หนึ่งละนะ”

ใครคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้นอย่างเป็นห่วง ทำเอาเพื่อนๆ พลอยเป็น
กังวลไปด้วย เนื่องจากเพื่อนร่วมงานหญิงเพียงคนเดียวในแผนกอย่าง
ศิชาเก็บตัวและเงียบจืดมาเข้าร่วมสัปดาห์แล้ว ไม่พูดคุยกับใคร ทั้งโลก
ของตัวเองไว้แค่โต๊ะทำงานแคบๆ กับจอคอมพิวเตอร์และกองเอกสาร
หลังจากวันที่ร้องไห้หนักแบบที่เพื่อนๆ ไม่เคยเห็นมานานแล้วตั้งแต่
ครั้งที่สูญเสียผู้เป็นป่า

ป่าคือญาติผู้ใหญ่คนเดียวของศิชาที่จากไปด้วยอุบัติเหตุทาง
รถยนต์ ด้วยฝีมือคนมั่งงายที่ทำผิดกฎจราจร ขับฝ่าไฟแดงมาด้วย
ความเร็วสูง ก่อนคร่าชีวิตป่าของศิชาไปอย่างไม่มีวันหวนคืน ครั้งนั้น
เป็นครั้งที่ศิชาร้องไห้หนักมากเป็นครั้งแรก และครั้งนี้เป็นครั้งที่สอง
ซึ่งมีสาเหตุจากผู้ชายที่เคยเดินจับมือกันมาตลอดเจ็ดปี แสดงให้เห็น
ว่าศิรินมีผลกระทบต่อจิตใจของเธอมากเลยทีเดียว

ในสายตาของเพื่อนสนิท ศิชาเป็นคนที่เข้มแข็งและแมนมาก

จนบางครั้งพวกเขาก็กลัวว่าเพื่อนจะหันไปคบผู้หญิง แถมยังถูกสาว ๆ ตามจีบตั้งหลายคน แต่ผมตรงยาวที่อีกฝ่ายมานะไว้ถึงกลางหลังช่วย ให้ศิษาคูสาวขึ้น ยิ่งตอนที่อยู่กับศิริน ศิษาคคนแมนของเพื่อน ๆ จะกลายเป็นเพียงเด็กซื่ออ่อนของพี่ศิ มีไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่าภายใต้ภาพลักษณ์ หน้าเซต ๆ แมน ๆ ของศิษานั้นอ่อนไหวและเปราะบางเหลือเกิน

“อาการโคตรน่าเป็นห่วงแล้วนะเนี่ย”

“เออดี พี่ศิแม่งใจก็ร้ายวะ ทั้งระเบิดตุ้มแล้วก็ไม่มาเคลียร์ กะจะเลิกกันจริงๆ เหรอวะ”

“กุสงสารพี่ช”

“ใช่ ตอนพวกเราเลิกกับแฟนที่คบกันมาสามเดือนนะ แม่งยัง ดวดเหล้าจนไม่เป็นผู้เป็นคนเลย แต่เนี่ยเจ็ดปีนะเว้ยพี่น้อง ไม่ใช่เจ็ดวัน กูว่ามันก็เป็นเรื่องธรรมดาเนาะที่พี่ชจะดูซึมไปแบบนี้ เรื่องแบบนี้มันต้อง ใช้เวลา”

“ครับเพื่อน กูรู้ว่าพวกมึงสงสารพี่ชนะ แต่ทางที่ดีกว่าพวกมึง หยุดพุดเหอะ” รพีที่นั่งฟังเพื่อนคุยอยู่เอ่ยชัดขึ้น “ถึงแม้พี่ชจะไม่พุด แต่ก็ไต่ยีนปะวะ กูว่าพี่ชคงไม่ยอมให้เราเห็นความอ่อนแอไป มากกว่านี้แล้ว”

“จริงของมึง” ชานนที่ตบท้ายสั้น ๆ ทำเอารพีถึงกับยี้ดอก รับ คำชม จนบรรดาเพื่อน ๆ ร้องให้ความทะเล้นได้โล่งของเขา ก่อนจะ สลายตัวไปคนละทิศละทาง ไม่ใช่แค่เพราะเพื่อนบอกให้หยุดพุด แต่ เป็นเพราะพวกเขาไม่ยอมเห็นศิษาคจมอยู่กับน้ำตานานเกินไป

ชานนที่ละจากกลุ่มเพื่อน ก่อนหยิบกล่องข้าวเดินตรงไปยังโต๊ะ ทำงานของศิษาค แต่แล้วร่างสูงเพรียวคั่นตาของหญิงสาวที่เดินผ่าน หน้าเขาไปก็ทำให้ชานนที่ขมวดคิ้วแน่น

“มาทำอะไรที่นี่วะ”

ก็อก ก็อก ก็อก

ศิษย์ก็มีอุปนิสัยที่ไหลเอ่อออกมาถึง ก่อนเงยหน้าขึ้นมอง
เจ้าของมือที่เคาะกระจกจากกันโต๊ะทำงาน แล้ววูทวนอย่างแปลกใจ
เมื่อเห็นเพื่อนสาวคนสนิทยืนจิกยิ้มอยู่ตรงหน้า

“พิกา มาได้ไงเนี่ย”

“ขั้บรณมานะสิ” อี๊กฝ่ายตอบทะเล้นพลางหัวเราะพร้อมขลุ่ย
บรรจอาหารหลากหลายชนิดให้ศิษาคู

“ฉันมาฉลอง”

“ฉลองอะไร” ศิษาย้อนถามอย่างไม่เข้าใจ ขณะที่อี๊กฝ่ายยิ้ม
กว้าง

“ฉลองที่ฉันได้งานไป ที่นี้ด้วย”

“จริงหรือ”

คนได้งานพยกหน้าอย่างยินดี พิกาเป็นเพื่อนสนิทอีกคนของ
ศิษาคูที่เรียนด้วยกันมาตั้งแต่มัธยมต้น ก่อนจะแยกย้ายกันไปเรียนต่อ
ในคณะที่ชอบตอนจบมัธยมปลาย พิกา สาวหัวศิลป์เลือกเรียนคณะ
สถาปัตยกรรมศาสตร์ ในขณะที่ศิษาคูและชานนท์เลือกเรียนคณะ
วิศวกรรมศาสตร์เหมือนกัน แม้จะเรียนต่างมหาวิทยาลัย แต่ก็ยังติดต่อกัน
อยู่เสมอ

ศิษาคูได้ข่าวว่าพิกาบินไปเรียนการออกแบบที่ฝรั่งเศสอยู่เกือบ
สองปี และกลับมาทำงานกับพี่ชายบุญธรรมที่เมืองไทย ทว่าตอนนี้
คนตรงหน้าเพิ่งบอกว่ากำลังจะเข้ามาทำงานที่บริษัทเดียวกัน

“ฉันดีใจด้วยนะ” ศิษาคูออกแล้วยิ้มจางๆ ให้เพื่อน ในขณะที่
ชานนท์ก้าวเข้ามาในวงสนทนาและมองผู้มาเยือนด้วยความแปลกใจ

“มาทำอะไรที่นี่”

“ที่นี่เป็นบ้านนายหรือ ฉันถึงจะมาไม่ได้ล่ะ” พิกาดบยียวน

ศิษาคูส่ายหัวอย่างระอาคความไม่ลงรอยกันของทั้งคู่ เจอกันที่ไร
เป็นอันต้องทะเลาะกันทุกที ทั้งที่ตอนเรียนก็ยังพุดคุยกันดี ๆ อยู่เลย

“ฉันถามดีๆ เธอก็ตอบดีๆ ไม่ได้หรอกไง ทำไมต้องกวนด้วย”

พิก้าเป็นหน้าหนี จะให้พูดดีๆ กับคนที่ทำลายความรู้สึกกันเนี่ยนะ เธอทำไม่ได้หรอก ไม่ใช่เธออยากจะกวนชานนท์ แต่เธอกำลังป้องกันหัวใจตัวเองต่างหาก และเมื่อก่อนเธอก็ไม่เคยต่อปากต่อคำกับเขาแบบนี้เลยด้วย

“พิก้าได้งานที่เนี่ยนะ เลยมารอลอง” ศิษยาภิบาลของทั้งคู่ด้วยการตอบคำถามที่ชานนท์อยากรู้ ก่อนที่พิก้าจะเฉไฉหันกลับมาถามอาการของศิษยาแทน

“ว่าแต่แก รู้สึกดีขึ้นแล้วใช่ไหมพีช”

“อืม ฉันไม่เป็นไรแล้ว”

“โกหก” พิก้าว่าพลางมองคนไม่เป็นไรที่นั่งหน้าโถรมองอย่างเป็นห่วง ตั้งแต่วันที่เพื่อนโทร. หาวันนั้นก็ป็นสัปดาห์แล้ว และอาการของศิษยาก็ยังคงไม่ดีขึ้นเลย

“ฉันจะไม่ถามอะไรไปมากกว่านี้ แต่ลุกขึ้นมาทานอะไรก่อนเถอะ” พิก้าบอกพลางทำหน้าตาอดอ้อนเต็มที จนคนที่ป่วยใจต้องลุกขึ้นจากเก้าอี้ที่นั่งจมอยู่ครึ่งค่อนวัน แล้วเดินตามไปยังที่นั่งพักสำหรับพนักงานตรงมุมหนึ่ง

“กินเยอะๆ นะ ฉันอุตส่าห์ซื้อมา” พิก้าบอกพลางหยิบทั้งของหวานและของคาวยื่นให้เพื่อน

ขณะเดียวกันแขกไม่ได้รับเชิญอย่างชานนท์ก็นั่งกัดแฮมเบอร์เกอร์เข้าปากอยู่เงียบๆ พอมองอาหารที่วางอยู่เต็มโต๊ะแล้วก็เหยงอย่างอดไม่ได้

“นี่แน่ใจนะว่าซื้อมาให้พีชคนเดียววะ นึกว่าจะเลี้ยงทั้งแผนกซะอีก อ้อ ลืมไปว่ามีพี่ชายรวย”

ศิษยาที่กำลังตักใจิกอู่นๆ เข้าปากเงยหน้าขึ้นมองพิก้าที่หันไปมองคนพูดตาเขียวอย่างไม่พอใจ

“นี่ ฉันว่าฉันก็ไม่ได้จุดธูปเรียกนะ ถ้าจะกินก็หุบปากบ้าง ไม่มีใครเขาหาว่าเป็นใบ้หรอก”

“มันจะมากไปแล้วนะพิกา” ชานนท์ว่า

พิกาเถียงในใจ ไม่มากไปหรอกสำหรับคนที่แหวะว่าเธอมีพี่ชาย รวย เขาคิดสกปรก กล้าคิดได้ยังไงว่าพี่ชายบุญธรรมรักเธอในเชิงชู้สาว แกรมชานนท์ยังไม่ชอบชู้หน้าพี่ชายเธอเอามากๆ เสียด้วย แต่ถ้าหากว่าเป็นเรื่องจริง แล้วเขาจะทำอะไรได้ล่ะ ในเมื่อเธอกับเขาเป็นแค่เพื่อนกัน!

“ทำไมพวกแกถึงชอบทะเลาะกันนักล่ะ”

“ก็เพื่อนแกหาเรื่องก่อน”

“แล้วไม่ใช่เพื่อนแกหรือไง” ศิขาย้อนถามพลางมองหน้าพิกา สลับกับมองชานนท์ ที่ตอนแรกนั้นก็ว่าจะโมโหแล้วเดินหนีไปซะอีก แต่อีกฝ่ายกลับเฉยและกัดแสมเบอร์เกอร์เข้าปากอย่างไม่สะทกสะท้าน

“ถ้าเป็นคู่แข่งงานแล้วทะเลาะกันแบบนี้ เขาบอกว่าลูกจะตก” ศิขาบอกแล้วก้มลงตักไส้กินต่อเสียบๆ ขณะที่สองคนที่ถูกหาว่าเหมือนคู่แข่งงานหันมองหน้ากันเล็กน้อย แล้วตะโกนออกมาพร้อมกันด้วยความรู้สึกที่ต่างกัน

“ไม่มีวันชะหรือก!”

ศิขาลึกคิ้วขึ้นสูงมองสองคนตรงหน้าที่เมินหน้าหนีไปคนละทาง พิกากลั้วหัวใจตัวเอง แค่ว่าพูดเพื่อนแค่นี้ใจก็เต้นแรงซะแล้ว ส่วนชานนท์ก็กลัวเสียหน้า เขาจะไม่มีวันกลืนน้ำลายตัวเอง... น้ำลาย...ที่เขาฝืนถ่มมันลงพื้น

“แกกินเข้าไปเยอะๆ เถอะ”

ศิขายักหน้าหนึ่งๆ พร้อมกับตักอาหารที่พิกายืนให้เข้าปาก อย่างละคำสองคำ ก็วันแล้วนะที่เธอไม่ได้กินอะไรจริงจังแบบนี้ หลายวันแล้วที่เอาแต่ร้องไห้และจมอยู่กับความรู้สึกเดิมๆ ที่ไม่ต่างอะไรกับ

มีดที่คอยสะกิดแผลเดิมซ้ำๆ จนเจ็บ แต่ถ้าเธอเลิกคิด แผลก็คงจะตก
สะเก็ดในอีกไม่นาน แต่ก็ไม่ง่ายเลยที่จะลืมศิรินที่เป็นเหมือนเกราะ
กำบังและเงาของเธอตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมา ความไม่พร้อมที่เธอบอก
กลับกลายเป็นมีดที่เธอใช้แทงตัวเองหรือไร

ไม่พร้อม ทำไม่ถึงไม่พร้อมละ ถ้าวันนั้นศิรินถามเธอด้วยคำถาม
นี้ ศิชาคงมีเวลาได้ทบทวนความรู้สึกและตอบตัวเองได้ว่า ทำไม่ถึงยังไม่
พร้อมที่จะแต่งงาน แต่ศิรินกลับไม่ให้โอกาสเธอสักนิดเลย

‘ถ้าฉัน เลิกกันก็ได้’ คำพูดของเขาก็ไม่ต่างอะไรกับน้ำเย็นจัด
ที่สาดเข้าใส่ใครมใหญ่จนตัวชาไปหมดตั้งแต่ปลายเท้ายันหัวหัวใจ

ศิชาไม่พร้อม เพราะด้วยอายุที่เธอคิดว่ายังน้อย และคิดว่าวัยสิบ-
ห้าปีที่ผ่านมาเธอยังใช้ชีวิตไม่คุ้ม เนื่องจากเธอทุ่มเทชีวิตช่วงมหา-
วิทยาลัยให้การเรียนที่หนักหน่วง และการทำงานหนักเพื่อหาเงินมา
ใช้จ่ายหลังจากสูญเสียญาติสนิทที่เลี้ยงดูเธอมาตลอดไป

เวลาเกือบสี่ปดาห์ที่ปราศจากเขาทำให้เธอได้อยู่กับตัวเอง และ
ใช้เวลาทบทวนเรื่องราวต่างๆ มีโอกาสได้ถามและตอบตัวเองว่าความ
ไม่พร้อมของเธอคืออะไร เธอไม่พร้อมเพราะยังมีสิ่งที่อยากทำอยู่หลาย
อย่าง และยังคงไม่มีโอกาส เพราะด้วยหน้าที่การงานวิศวกรในฝ่าย
ออกแบบโครงสร้างในบริษัทใหญ่โตทำให้ไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อนนัก

ศิชาอยากไปต่างประเทศ แบกเป้ใบเดียวไปที่ยอดสถานที่สวยๆ
อย่างที่แบ็กแพ็คเกอร์ทำในนิตยสาร

อยากลองหัดทำเบเกอรี่ แม่เพื่อนๆ จะปรามว่า ‘อย่าเลย’

อยากทำงานจิตอาสา ไปสอนเด็กๆ ในที่ห่างไกล

อยากไปปีนเขา ล่องแก่ง ออกแคมป์ ได้ลองใช้ชีวิตกลางป่าและ
นั่งดูฝนดาวตกตอนกลางคืน

อยากลองโดดบันจี้จัมป์สูงๆ แต่...หญิงสาวหยุดนิ่งไปนิดอย่าง
เจ็บราว เพราะความคิดต่อมอดอกย้ำว่าศิรินมีอิทธิพลกับเธอมากแต่

ไหน ‘ถ้ามีพีซีโดดไปพร้อมๆ กันด้วยก็คงจะดี’

ศิษย์ก้มมือขึ้นปาดน้ำตาอย่างปฏิเสธไม่ได้ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธออยากทำ เธออยากให้เราเป็นส่วนหนึ่งในนั้น หากวันนั้นคือวันที่ให้เวลา วันนี้เธอคงจะรีบกลับไปหา ‘พีซี’ อย่างไม่ลังเล แต่คืนกลับผลักดันโลกของเธอให้ออกห่าง และไม่ว่าความสัมพันธ์ครั้งนี้จะจบลงด้วยเหตุผลใดก็ตาม เธอจะเคารพมัน

3

‘แกมีปัญหาอะไรกับพีชหรือเปล่า’

ศิรินยกแก้วกาแพ่ขึ้นจิบเบาๆ คำถามของเพื่อนที่โทร. มาปลุกตั้งแต่เช้ามีดยังคงวนเวียนอยู่ในหัว คำถามมากมายของเพื่อนสนิทอย่างบารมี ทำให้เขาฝันหลับต่อไปไม่ลง แม้เพิ่งจะได้พักไม่ถึงสองชั่วโมงดี เนื่องจากการประชุมร่วมหุ้นของนักธุรกิจใหญ่ในระดับภูมิภาคอาเซียนที่แสนหนักหน่วง ยังหาข้อสรุปเรื่องการลงทุนและข้อตกลงในการทำสัญญาไม่ได้ จึงทำให้การประชุมยืดเยื้อและกินเวลาเกินกำหนด การหลายชั่วโมง

‘คนเขาลือกันให้แซ่ดว่าเลิกกันแล้ว เรื่องจริงหรืออะ’

ศิรินจำได้ว่าตัวเองเงยบไปเมื่อเจอคำถามนี้ของเพื่อนก่อนที่บารมีจะเอ่ยว่า

‘แต่ถ้าจริงก็ขอให้แก่รู้ไว้ว่า เด็กที่แกเคยบอกว่าจะดูแลมันไปตลอดนะเจ็บเจียนจะตายอยู่แล้ว’

เขาจำได้ว่าตัวเองแคร์บฟัง แม้จะแอบยอมรับว่าอยากใช้เวลาที่มีปัญหากันในช่วงนี้พิสูจน์ความรู้สึกของศิชาว่า หญิงสาวจริงจังกับการคบกันเจ็ดปีนี้น้อยแคไหน เขาอยากรู้ว่าทำไมเธอถึงยังไม่พร้อมที่จะยื่นเคียงข้างเขาในฐานะภรรยา ศิชารักอิสระนั่นคือสิ่งที่เขารู้ แต่

เวลาเจ็ดปีที่ผ่านมาไม่สามารถยืนยันความรักของเขาที่จะทำให้เธอเชื่อ จนตอบตกลงแต่งงานได้เลยหรือ ทว่าแค่การลงใจก้าวแรกจากคำพูด ไม่คิดของเขาก็ทำให้รู้แล้วว่า คนที่ดูเหมือนเฉยชากับความสัมพันธ์ ครั้งนี้มาตลอดอย่างศิธาจริงๆ แล้วรู้สึกอย่างไร

เธอเจ็บและร้องไห้หนักมากเพราะเขา คนที่เคยบอกว่าจะดูแล กันไปตลอด จุดจบของความสัมพันธ์ครั้งนี้คงมีทางเลือกอยู่สองทาง ถ้าไม่กลับมาเหมือนเดิมและลงเอยด้วยการแต่งงาน ก็คงต้องเลิกและ จบความสัมพันธ์เจ็ดปีไปอย่างถาวร ซึ่งทางเลือกหลังบิบบหัวใจเขาจน เจ็บไปหมด

‘แกคิดอะไรอยู่วะ ทำไมทำกับรุ่นน้องฉันแบบนี้ ไอ้ท่าที่ซัง- กะตาย น้ำตาเป็อนแก้มอยู่ทุกวันนี้มันฝีมือแกล้วนๆ ข้าวก็ไม่กิน เก็บตัวเงียบ ทำตัวเหมือนคนใกล้ตายเข้าไปทุกที รักกันมาตั้งเจ็ดปี นะเว้ย จะปล่อยให้จบแบบนี้หรอ’

‘แกมีเรื่องจะพูดแค่นี้ใช่ไหม’ ศรินย่นถามเสียงเรียบทำเอาคนที่โทร มาตั้งแต่ตอนฟ้ายังไม่สว่างดีชะงักไปกับท่าที่ไม่ยินดียินร้ายของ เขา

‘เออ รู้ว่ารบกวนเว้ย แกนี่มันทำตัวเย็นชาฉิบหายเลย แต่ขอ ถามคำถามสุดท้าย’

‘ว่ามาสิ’

‘ถ้าแกแน่ใจว่าจะปล่อยมือพีช คงไม่รู้สึกอะไรใช่ไหมถ้าจะมีคน มาจับแทน’

ดีด! ศรินไม่ตอบคำถามของเพื่อน แต่กดวางสายทันทีที่ได้ยิน น้ำเสียงจริงจังของบารมี คำถามนี้ทำเขาอึ้งและไปต่อไม่เป็น

ชายหนุ่มวางแก้วกาแฟลง ยึดตัวขึ้นยืนเต็มความสูงกว่าร้อย แปรดลิปห้าเซนติเมตร ไหลกว้างขยับเล็กน้อยเพื่อขับไล่ความเมื่อยล้า ก่อนถอดเสื้อยืดสีเทาตัวเก่าเก็บที่ศิธาซื่อให้ออกจากตัว เผยให้เห็นแผ่น

ออกกว้างและกล้ามเนื้อหน้าท้องที่รับกับช่วงเอวสอบ ดูสุขภาพดีอย่าง
คนดูแลตัวเอง

เขาออกกำลังกายทุกครั้งที่ว่างจากการทำงาน และเล่นอย่าง
จริงจังเพื่อให้มีกล้ามเนื้อแน่นๆ ทั้งตัว แต่เด็กคนนั้นกลับบอกว่าไม่ชอบ
กล้ามเนื้อ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ทำให้คีรินสร้างกล้ามเนื้อท้องเพียงบางๆ
ไม่ได้ดูแน่นอย่างที่ผู้ชายคนหนึ่งควรจะมี จนบางครั้งเขาก็อดค่อนขอ
ตัวเองไม่ได้ว่าหุ่นแบบนี้ดูล้าอ่างเกินกว่าจะเป็นวิศวกร

คีรินสลัดความคิดมากมายออกจากหัวแล้วตรงไปหยิบผ้าขนหนู
ผืนใหญ่เดินเข้าห้องน้ำ เพื่อเตรียมตัวเองให้พร้อมสำหรับการประชุม
วันสุดท้ายในเช้านี้ บรรยากาศในห้องประชุมคงจะเคร่งเครียดไม่ต่าง
จากเมื่อเย็นวาน

‘พีคี่ของพีชเก่งจะตาย จะเครียดไปทำไมคะ ยิ้มสิยิ้ม’

คำพูดและรอยยิ้มสดใสของศิชาลอยวบเข้ามาในความคิด จน
เขาต้องงยหน้าขึ้นรับสายน้ำเย็นจัดจากฝักบัวเพื่อไล่ภาพแสนคุ้นเคย
นั้นออกไป เขาจะทิ้งเธอได้จริงๆ หรือ

คีรินใช้เวลาจัดการตัวเองไม่ถึงยี่สิบนาที ชายร่างสูงสวมชุดสูท
เนี้ยบจัด มาดนักธุรกิจหนุ่มไฟแรงก็เดินออกมาकिनมือเข้าที่ห้องอาหาร
ของโรงแรมในเวลาเช้าตรู่ ท่ามกลางสายตาของเหล่าพนักงานหญิงที่
เหลียวมองตามด้วยความชื่นชมกึ่งเพื่อฝัน

คีริน เมตตระกูลทวี เป็นผู้บริหารหนุ่มไฟแรงที่นำจับตามองแห่ง
ยุค ชายหนุ่มรับช่วงงานต่อจากผู้เป็นบิดาและเข้ามาบริหารเต็มตัวทันที
ที่ได้รับปริญญาบัตรอีกฉบับจากมหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งของ
อเมริกา ที่ขึ้นชื่อเรื่องการเรียนการสอนที่เข้มข้นในสาขาบริหารธุรกิจ
เขาใช้เวลาเรียนเพียงสองปีเศษ ปริญญาฉบับแรกของคีรินได้มาจาก
คณะวิศวกรรมศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังแห่งหนึ่งในเมืองไทย
ด้วยเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

มหาวิทยาลัยดังกล่าวก่อทำให้บริษัทของเขาที่มีพนักงานที่มีคุณภาพ เพราะศิรินจะดึงรุ่นน้องที่เรียนจบจากสถาบันเดียวกันมาร่วมงานด้วย ทุกปี จนกลายเป็นธรรมเนียมที่ในปีๆ หนึ่งจะมีพนักงานใหม่เข้ามาอยู่เรื่อยๆ แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะรับทุกคน เพราะกว่าที่จะเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของเมตตระกูลทวีกฎได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องจากทุกคนที่จะเข้ามาฝึกงานต้องผ่านการสอบที่เอาจริงเอาจัง ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ไม่ต่างจากการสอบวัดระดับความรู้เพื่อเข้าทำงานในบริษัทของต่างประเทศ เพราะเมตตระกูลทวีกฎมีมาตรฐานสูงไม่ต่างกัน

เมื่อผ่านด่านแรกเข้ามาได้ นักศึกษาฝึกงานจะต้องถูกเทรนและเรียนรู้งานอย่างหนัก ก่อนจะสอบภาคปฏิบัติเพื่อเข้าเป็นหนึ่งในบริษัท ทำให้บริษัทของเขาเป็นที่กล่าวขานและทำทนายเด็กรุ่นน้องทั้งสถาบันเดียวกันและต่างสถาบัน ศิรินต้องการบุคลากรที่มีคุณภาพเพราะบริษัทของเขาทำธุรกิจบริหารอสังหาริมทรัพย์แบบครบวงจร เป็นทั้งเจ้าของโครงการ ผู้ออกแบบและก่อสร้างเอง จึงไม่แปลกที่สำนักงานของเขาจะกินพื้นที่ของตึกสูงไปกว่าสามสิบชั้น

“คุณค๊ะคะ”

ศิรินชะงักท่า มองสาวร่างบางในชุดเดรสรัดรูปลายดอกไม้ที่ยึดตัวขึ้นโบกมือให้เขาตรงมุมหนึ่งของห้องอาหาร เขาส่งยิ้มให้ก่อนเดินตรงเข้าไป

“อรุณสวัสดิ์ครับคุณแพม ตื่นเช้าจังเลยนะครับ”

“แพมนอนไม่ค่อยหลับนะคะ ตีลังงานไม่ค่อยโอเคเลย” หญิงสาวบอกด้วยสีหน้าเป็นกังวลพร้อมยิ้มหวานขณะลอบมองศิรินในชุดสูทอย่างชื่นชม “คุณค๊ะเองก็ตื่นเช้านะคะ นี่เพิ่งจะหกโมงเช้าเอง”

“เหตุผลเดียวกันเลยครับ นอนไม่หลับ” ศิรินบอก แม้ว่าเหตุผลจะไม่ใช่เพราะเรื่องงานทั้งหมดก็ตาม เรื่องที่ทำให้เขาคิดไม่ตกและดูจะเป็นปัญหาที่ทำให้เขานอนไม่หลับมากกว่าเรื่องงานก็คือเรื่อง

ของศิลา

“คุณคือจะทานอะไรดีคะ เดี่ยวแพมไปดูให้ชนะ” วนิดาอาสาเสี่ยงหวาน

“ไม่เป็นไรครับ เดี่ยวผมเดินไปเอง” ชายหนุ่มรีบปฏิเสธอย่างเกรงใจ เพราะผู้ชายอย่างเขาคงจะเป็นฝ่ายบริการสาวร่างบอบบางตรงหน้าเสียมากกว่า

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกค่ะ แพมจะไปหยิบขนมปังพอดี” อีกฝ่ายบอกพร้อมกับลุกขึ้นยืนทันที

“ถ้าฉัน ขอกาแฟแก้วหนึ่งละกันครับ”

“ครีมหรือน้ำตาลไหมคะ”

เขาส่ายหน้าแล้วมองวนิดาที่เดินออกไปอย่างกระตือรือร้น

วนิดา เกียรติก้องทวีกาญจน์ ลูกสาวคนเดียวของคุณไพฑูริย์ เกียรติก้องทวีกาญจน์ นักธุรกิจอสังหาริมทรัพย์รุ่นใหญ่ เจ้าของคอนโดฯ ชื่อดังหลายแห่ง ที่ศิรินเคาเพอและนับถือทั้งในฐานะเพื่อนของพ่อและนักธุรกิจ บริษัทของศิรินได้ทำงานร่วมกับคุณไพฑูริย์อยู่หลายครั้ง ทั้งรับออกแบบโครงสร้างอาคาร ตกแต่งภายใน และบริการให้คำปรึกษา ทำให้รู้จักและสนิทสนมกันดี รวมไปถึงวนิดา สาวนักเรียนนอกไฟแรง เจ้าของปริญญาโทเกียรตินิยมการบริหารคนนี่ ซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นมารับตำแหน่งแทนผู้เป็นพ่อ และอยู่ในช่วงเรียนรู้งานด้านต่างๆ จึงมาเกาะติดการประชุมหาผู้ร่วมหุ้นอยู่ที่ภูเก็ตนี้ร่วมสัปดาห์ เขามีโอกาสคุยกับเธออยู่หลายครั้ง และรู้ว่าอีกฝ่ายไฟแรงด้านการทำธุรกิจมากเลยทีเดียว

“ตื่นแต่เช้าเลยนะคิ”

“สวัสดิ์ครับคุณอา” ศิรินหันไปยกมือไหว้ผู้มาใหม่ที่เดินเข้ามาพร้อมกับวนิดา ซึ่งถือถาดอาหารเข้าร่วมไปถึงกาแฟของเขาด้วยเข้ามา

“ครับ พอดีนอนไม่ค่อยหลับ”

“คุณป้าจะรับอะไรเพิ่มไหมคะ เดี่ยวแพมไปเอาให้” วนิดาเอ่ยถามบิดาที่ทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ข้างเธออย่างเอาอกเอาใจ

“คุณป้าเอากาแฟแก้วเดียวก็พอแล้ว” บอกพลางรับแก้วกาแฟที่ลูกสาวยื่นให้ขึ้นจิบเบาๆ

“นี่ของคุณคี่คะ”

“ขอบคุณครับ” คีรินยิ้มพร้อมกับรับแก้วลายสวยมาวางไว้ ก่อนที่คุณไพบูลย์จะเปิดฉากคุยเรื่องการประชุมเมื่อเย็นวานที่ค่อนข้างตึงเครียด เนื่องจากสภาพเศรษฐกิจของเมืองไทยทำให้ผู้ร่วมหุ้นชาวต่างชาติไม่ค่อยวางใจ คีรินมาในนามผู้รับเหมาที่หวังว่าจะได้ดีผลงานใหญ่ ได้สักงาน ซึ่งกว่าจะได้ก็ทำเอาหืดขึ้นคอ เพราะกว่าผู้ว่าจ้างชาวสิงคโปร์จะตกลงจ้างงานก็ล้งเลอยู่หลายครั้ง ในขณะที่บริษัทของคุณไพบูลย์นำโครงการมาเสนอเพื่อหาผู้ร่วมลงทุนก่อสร้าง

“อา มีเรื่องจะขอออร์คี่สักหน่อยนะ” คุณไพบูลย์เอ่ยขึ้นพร้อมกับมองหน้าเขาอย่างขอความร่วมมือ

ชายหนุ่มวางแก้วกาแฟลง “ครับ”

“อา จะขอฝากให้คี่เทรนงานแพมสักสองสามเดือน รมเช้าอยากจะไปฝึกงานที่บริษัทเราแทบทุกวัน และอีกอย่างอาเองก็ไม่ค่อยมีเวลา”

คีรินหันไปมองวนิดาที่มองกลับมาแบบไม่หลบสายตาอย่างแปลกใจและสงสัย เพราะอีกฝ่ายเป็นถึงบัณฑิตปริญญาโทเกียรตินิยม แถมชื่อมหาวิทยาลัยที่ฟวงทำยกก็การันตีคุณภาพการทำงานได้ไม่ใช่น้อย ซึ่งวนิดาเองคงสังเกตเห็นแววตาของคีรินจึงขยับตัวและเอ่ยขึ้น

“ที่ต้องเป็นบริษัทคุณคี่ เพราะแพมได้ยินมาว่าสแตนด์การเดิร์นเด็กฝึกงานของบริษัทคุณคี่เยอะมาก เพื่อนที่นั่นสอยด์แพมใหญ่ ว่าถ้ากลับมามีเมืองไทยแล้วต้องมาเทรนงานที่นี้ให้ได้นะ แพมเลยอยากรู้ว่าการทำงานของที่นี่เข้มข้นแค่ไหน และอีกอย่างแพมยังต้องการ

คำแนะนำมากมายจากคุณคือด้วยคะ”

“ผมเองก็ไม่ได้เก่งอะไรมากมายหรอกครับ ก็อาศัยประสบการณ์
มามากเหมือนกันทั้งจากคุณพ่อและตัวเอง แต่ถ้าคุณแพมวางใจ เมธ-
ตระกูลทวิกรู๊ปก็ยินดีต้อนรับครับ” เขาบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง เป็นผล
ให้คนที่รอฟังคำตอบก็ยิ้มกว้างอย่างปิดความดีใจไว้ไม่มิด จนศิริน
อดยิ้มตามไม่ได้

“คุณครับปากแล้วห้ามคืนคำนะคะ” วนิดาจ้องหน้าเขาอย่าง
จริงจังพร้อมกับแสรังตีหน้าแครง

ศิรินเพียงยิ้มและเอ่ยรับคำ “ครับ”

“ถ้าฉันอาก็ฝากด้วยละกันนะค่ะ”

“ได้ครับ คุณอาไม่ต้องเป็นห่วง”

ศิชาไม่ได้เจอศิรินเลยหลังจากเลิกรักกัน เนื่องจากเขาติด
ประชุมด่วนที่ภูเก็ตเกือบสัปดาห์ จึงทำให้เขามีช่วงเวลาบาดเจ็บ
ได้มีเวลาอยู่กับตัวเองมากขึ้น แต่ยังไม่มีความไหนที่เธอจะกลับไปโดยไม่
ต้องร้องไห้ นั่นทำให้เธอรู้ว่าการชังตัวเองเรื่อยๆ ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้น
เลย กลับยิ่งแย่งเพราะเธอเอาแต่นึกถึงเขา ซึ่งทำให้มีแต่น้ำตาอยู่
ตลอดเวลา

“หวัดดีศรธา” ศิชาส่งเสียงทักเพื่อนร่วมงานที่ยืนดื่มกาแฟอยู่
ขณะเดินผ่าน ทำเอาฝ่ายถูกทักชะงักค้าง รวมไปถึงเพื่อนคนอื่นที่หยุด
มือที่กำลังปั่นงาน เงยหน้าขึ้นมองตามหญิงสาวร่างแบบบางในชุดเสื้อ
ยัดกับกางเกงยีนรัดรูปดูทะมัดทะแมง ที่เดินเอาแปลนงานต่างๆ ไป
วางที่โต๊ะทำงานของตัวเอง

แล้วพวกปากหอยปากปูก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมของศิชา
ที่เปลี่ยนไป สัปดาห์ที่แล้วศิชามาทำงานด้วยอาการเงิบจัด ไม่พูดคุย
กับใคร ชังตัวเองอยู่กับงาน พอตกเย็นก็รีบกลับห้อง ไม่ออกไปสังสรรค์

กับกลุ่มเพื่อนอย่างเคย ทุกคนในแผนกออกแบบโครงสร้างประจำบริษัทต่างก็รู้ดีและเข้าใจ ยามได้สบเข้ากับดวงตาสวยแต่หม่นแสงของเพื่อนที่มีน้ำใสๆ เอ้อคลออยู่ตลอดเวลา และเห็นใบหน้าโทรมๆ ที่ซีดจืดและดูซบตบลงทุกวันนั้น แต่วันนี้ศิขามาแปลก จึงถูกพวกซี้เมาท์ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ชายจ้องมองเหมือนกับเป็นตัวประหลาด เพราะเธอเป็นผู้หญิงและเหมือนสมบัติเพียงคนเดียวของแผนก

“แห่ม วันนี่พีซมีปากเว้ยเฮ้ย สงสัยจะกินเหล้าได้แล้วละมัง” รพี เพื่อนปากดีที่แซวเป็นคนแรก ในขณะที่คนอื่นชะเง้อคอมองหญิงสาวที่ยังคง่วนอยู่กับโต๊ะทำงานของตัวเองอย่างรอลุ้นว่า ศิขาจะตอบมาว่าอย่างไร

หญิงสาวจึงละมือที่กำลังกดเปิดแล็ปท็อป และชูขึ้นเป็นสัญลักษณ์ว่าตกลง เรียกเสียงเฮจากกลุ่มเพื่อนที่รอคำตอบอยู่อย่างใจจดใจจ่อ

“เย็นนี้มีเลี้ยงรับน้อง ไปด้วยกันไหม” รพีคนเดิมเดินอาดๆ เข้ามาเกาะส่วนก้นพาร์ทิชันแล้วย้ำถามอีกครั้งให้แน่ใจ

“ไปดิ ว่าแต่เด็กใหม่นี้เพิ่งมาเหรอ”

“มาได้เกือบอาทิตย์แล้วละ” รพีบอกพลางหันมองไปรอบๆ ห้องแล้วบ่นอุบเมื่อไม่เห็นรุ่นน้องฝึกงานในระยะสายตามองเห็นสักคน “ไอพวกนี้มันหายไปไหนกันหมดวะ”

“มึงใช้ให้มันออกไปซื้อของไม่ใช่เหรอ” ชานนท์ที่เดินเข้ามาสมทบตอบแทนพร้อมยกยื่นแก้วนมชงอุ่นๆ ให้ศิขา จนคนปากดีอดแซวไม่ได้

“นี่ถ้ากูไม่รู้ว่ามีงเป็นเพื่อนสนิทกับพีซมาตั้งแต่ตอน ม. ต้นนะ กูคงคิดว่ามึงแอบรักเพื่อนสนิทแน่วะ”

“แอบรักบ้านป่ามึงดิ” ชานนท์ว่า ทำเอาศิซากับรพีหัวเราะ่วนเพราะขันท่าทางที่เพื่อนรีบปฏิเสธเสียงหลง

“หรือแกแอบชอบฉันจริงๆ วะ” ศิษาแกล้งถาม ทำเอาเพื่อนหันมาค้อนขว็บ

“มะเหงกแกสิ”

“ลีมไป ฉันไม่ใช่ไอ้พิกานี่”

“ไอ้พีช!”

ศิษาหัวเราะว่า มองชานนท์ที่ตะโกนเสียงดัง ก่อนสะบัดหน้าเดินหนีออกไปด้วยใบหน้าแดงก่ำ ไม่รู้ว่าโกรธหรืออาย แต่ดูเหมือนจะเป็นอย่างหลังมากกว่า เธอว่าแล้วว่าสองคนนี่ต้องมีอะไรในกอไผ่แน่ๆ และดูท่าว่าจะจริงเสียด้วย

“พิกาที่เป็นสถาปนิกแผนกตกแต่งภายในคนนั้นนะเธอ” รพีจอมสอดรู้เอ่ยถาม

ศิษาพยักหน้าหงึกๆ อย่างไม่คิดจะปิดบังก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยปากออกมาเบาๆ ว่า ‘ไฮโซ’ ขณะที่ศิษาเริ่มลงมือทำงานที่ต้องไ้จากสัปดาห์ที่แล้ว เพราะร้องไห้เสียใจจนการงานไม่กระเตื้อง และอาการแบบนี้ก็ไม่ได้ส่งผลดีต่อชีวิตของเธอเลย

“พีช” รพีที่ยังคงยืนอยู่หน้าพาร์ทิชันของเธอเรียก

“ว่าไง” หญิงสาวไม่ละสายตาจากจอแล็ปท็อป จึงไม่ทันได้เห็นประกายตาที่แสดงความดีใจออกมาจนปิดไม่มิดของรพี ซึ่งเห็นเพื่อนสนิทที่จมอยู่กับความทุกข์มาตลอดทั้งสัปดาห์กลับมาหัวเราะและยิ้มกว้างได้อีกครั้ง

“พวกเราดีใจนะที่พีชกลับมาเป็นพีชคนเดิม”

ศิษาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ ก่อนจะยิ้มแล้วเงยหน้ามองตามหลังคนพูดที่พอดูเสร็จก็รีบเดินลิวๆ ทิ้งไว้เพียงความรู้สึกอุ่นๆ ในอก ก่อนหันมาจับเมาส์และคลิกลงไปบนภาพหน้าจอที่แสดงภาพอาคารสูงสี่สิบชั้นแห่งหนึ่ง เป็นการดึงตัวเองให้ยุ่งอยู่กับงาน เพื่อปิดกั้นความรู้สึกเดิมๆ ที่คอยวนเวียนอยู่ในความคิด เธอจะต้องหลุดไปจากความ

รู้สึกแย่ๆ แบบนี้ให้ได้ ทั้งเพื่อตัวเธอเองและเพื่อนๆ ที่คอยห่วงใย

“กาแฟหนอยมัย” บารมี รุ่นพี่ร่วมสถาบันในฐานะหัวหน้าและรุ่นพี่คนสนิทยื่นแก้วกาแฟดำให้ศิษา ที่นั่งเคลียร์โพรเจกต์งานเร่งด่วนอย่างคร่ำเคร่งมาตลอดสามชั่วโมง โดยมีกล่องข้าวและถุงขนมที่เพื่อนๆ ซื้อมาให้วางกองอยู่ข้างๆ

หญิงสาวเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พร้อมกับละสายตาจากจอคอมพิวเตอร์ที่แสดงแปลนการสร้างคอนโดมิเนียมหรู โครงการใหม่ในเครือของศิรินามว่า คีตะแลนด์ หันไปรับกาแฟมากระดกดื่มรวดเดียวจนหมดแก้วแล้วบ่นอุบเมื่อปลายลิ้นรับรสขมปร่าไปอีกใหญ่

“ขมจัง”

บารมีหัวเราะระ่า มองหน้าตาเหยเกของอีกฝ่ายอย่างชอบใจ

“ก็กาแฟเพียวๆ นี่หว่า จะไม่ให้ขมได้ไง”

“อย่างน้อยพี่เบงค์ก็น่าจะเติมน้ำตาลมาสักช้อนนะคะ ขมชะมัดเลย” ศิษาทำหน้าจ๋ามองบารมีตาคว่ำอย่างเคืองๆ ในขณะที่คนเป็นพี่กลับยิ้ม

“งอนพี่ได้แบบนี้แปลว่าเริ่มโอเคแล้วใช่ไหม”

ศิษาชะงักไปนิดเพราะคำถามที่ยิงมาตรงๆ แต่เธอก็ทำเป็นไถ่เหมือนไม่เข้าใจ “โอเคอะไร”

“จะให้ถามตรงๆ ไหม”

“ถ้าบอกว่าโอเคแล้ว ไม่ร้องไห้แล้ว ไม่คิดถึงแล้ว ก็คงจะดูโกหกเกินไป เขาเป็นว่ายังไม่ค่อยโอเคเท่าไรหรอก แต่รู้สึกดีขึ้นแล้ว”

“แน่นอน”

ศิษาพยักหน้าหงิกๆ จนคนมองก็ดูรู้ว่าไม่น่าเชื่อถือเลย แต่อย่างน้อยๆ ก็กลับมายิ้มได้ละนะ

“ถ้างั้นก็ดีแล้วละ เดี่ยวตอนเย็นออกไปหาอะไรกินกัน พาไปฝากเด็กใหม่ไปเลี้ยงด้วย” บารมีชี้แจงพร้อมมองหน้าใส่ที่พยักหน้า

ตามน้อยๆ อย่างอดหวังไม่ได้

แค่สองสัปดาห์ ไม่น่าเชื่อว่าอาการอกหักจะทำให้ร่างแบบบางของศิลาชูปลงไปอีกอย่างเห็นได้ชัด แกรมหน้าใสๆ ยังซีดจืด ขอบตาซ้ำดำคล้ำอย่างคนที่ผ่านการร้องไห้และอดนอน แสดงให้เห็นว่าเพื่อนของเขาเป็นที่รักของคนตรงหน้ามากเพียงใด บารมีไม่รู้สาเหตุว่าเกิดอะไรขึ้นระหว่างความสัมพันธ์ที่ดีมาเรื่อยๆ ของคนสองคน และเขาเองได้แต่ภาวนาให้ศิลาก้าวข้ามมันไปได้ ชายหนุ่มมวงมือแปะลงบนหัวยุ่งๆ ของรุ่นน้องแล้วจับโยกเบาๆ อย่างเอ็นดู

“ได้เวลาออกจากกะลาสักทีนะกบน้อย”

“พีชไม่ใช่กบนะ!” ศิลาแหวอย่างไม่จริงจังนัก

บารมีหัวเราะและยิ้มอย่างดีใจที่ทำให้หน้าที่ตึงๆ มาตลอดทั้งสัปดาห์ของศิลาขยับได้เมื่อถูกเขาแห่ ทั้งยังสั่งงานต่ออีกสองสามคำก่อนจะเดินออกมาหลังจากนัดแนะเวลาสังสรรค์เย็นนี้เรียบร้อย เพื่อให้ศิลาได้มีเวลาและสมาธิในการทำงานอย่างเต็มที่

“อ้าว! ชน!” เสียงแก้วกระทบกันเคล้าเสียงเฮฮาอย่างสนุกสนาน ดังขึ้นจากโต๊ะในมุมสลัวของร้านอาหารสไตล์ฟิวชั่นกึ่งบาร์แห่งหนึ่ง หุ่นส่วนของร้านเป็นเพื่อนสนิทกับหัวหน้าแผนกใหญ่ในบริษัทอสังหาริมทรัพย์อย่างบารมี

ภายในร้านตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ไม้เนื้อดีแบบยุโรปผสมผสานกับความเป็นไทยได้อย่างลงตัว ทั้งโต๊ะ เก้าอี้ ตู้โชว์ ไม่เว้นแม้แต่เคาน์เตอร์บาร์ที่ฉลุขอบตู้เป็นลวดลายไทย แกรมในแก้วของเครื่องดื่มบางชนิดก็มีดอกไม้แบบไทยๆ ลอยไว้เพื่อเพิ่มความหวานหอม

เสียงดนตรีที่ดังเข้าอารมณ์ด้วยจังหวะสนุกสนานและแสงไฟสีส้มสลัว ไม่ทำให้ศิลาที่มีความรู้สึกร่วมจนอยากจะถูกขึ้นไปเต้นอย่างสนุกเหมือนแขกของหลายๆ โต๊ะที่กำลังวาดลวดลายอยู่บนเวที ขณะ

ที่บนเวทีมีเด็กหนุ่มหน้าละอ่อนยืนร้องเพลงอยู่ หญิงสาววางแก้วน้ำสี
อำพันที่ยกขึ้นจับปลง เบนหน้าหลบออกมาจากวงสนทนาของเพื่อนร่วม
งานแล้วจมอยู่กับความรู้สึกเดิมๆ โดยไม่รู้เลยว่าอาการเหม่อลอยของ
ตัวเองตรึงสายตาคอนที่นั่นอยู่ฝั่งตรงข้ามให้ลอบมองด้วยความสนใจ
มากเพียงใด

ฉิதியอมรับกับตัวเองว่าสนใจรุ่นพี่สาวคนนี้ทันทีที่เห็นอีกฝ่ายเดิน
เข้ามาในร้านพร้อมกับชานนท์ รุ่นพี่อีกคนในแผนก ใบหน้าขาวใสที่ยัง
คู่ชิดกับนัยน์ตาแห่งผากบอกให้เขารู้ว่าผู้หญิงคนนี่คือ ‘พีพีช’ ไซในหิน
ที่ทุกคนในแผนกหวงนักรหนา และอีกฝ่ายกำลังอกหัก

“เฮ้อ พวกมึง มึง มึง มึงทั้งหลายลุกขึ้นแนะนำตัวกันอีกทีสิครับ”
บารมีเอ่ยเสียงอ้อแอ้ในขณะที่งานเลี้ยงเพิ่งจะเริ่มได้เพียงชั่วโมงเศษ
แต่คนที่บอกว่าตัวเองคอบทองแดงกลับเริ่มครองสติไม่ได้

“เดิมเหล้ามั้ย” ชานนท์หันมาถามศิษยาที่นั่งเงียบตลอดงาน

หญิงสาวพยักหน้าก่อนที่เพื่อนจะคว้าแก้วเหล้าไปชงให้อย่างรู้
ใจกัน แล้วยื่นคืนให้ศิษยาจับไปจับ ก่อนเธอจะหันกลับไปนั่งเงียบๆ ตาม
เดิม ในขณะที่การแนะนำตัวของบรรดาน้องใหม่ดำเนินต่อไปท่ามกลาง
การให้ความสนใจของรุ่นพี่ ที่ยิ่งคำถามรัวใสไม่ยั้งอย่างอยากรู้เกินเหตุ
เริ่มจากเรื่องเรียน ลามไปถึงเรื่องความรัก เรื่องครอบครัว เรื่องส่วนตัว
ซึ่งบางคำถามและบางคำตอบก็เรียกเสียงให้ฮาอย่างสนุกสนานได้รอบ
โต๊ะ

“เฮ้ย! ใส่คุณชายไปบี ไปร้องเพลงซบกล่อมพี่สักเพลงซิครับ
น้อง” รพีที่เริ่มกริมได้ที่หันไปสั่งฉิตี หนุ่มรุ่นน้องที่หน้าตาดีมากจนน่า
หมั่นไส้ แถมฐานะทางบ้านยังรวยมากจนน่าอิจฉา ให้ขึ้นไปร้องเพลง
ให้ฟังสักเพลง ท่ามกลางกองเชียร์ที่ส่งเสียงอย่างถูกอกถูกใจ ในขณะที่
ที่คนซีแกลิ่งแอบคิดในใจอย่างร้ายกาจว่า ‘เสร็จกูละมึง’ และเห็นว่า
ครั้งนี้รพีจะแกลิ่งได้สำเร็จ

“ใครอยากฟังน้องไปร้องเพลง ขอเสียงหน่อยครับพี่น้อง”

เฮ!

ศิขานหันไปมองซานนทีที่ลุกขึ้นปรบมือเชียร์อย่างถูกใจร่วมไปกับคนอื่น ๆ ด้วย ก่อนเบนสายตาไปมองชายหนุ่มที่ยืนขึ้นด้วยท่าที่มั่นใจ... สงสัยพี่จะเล่นคนผิด...หญิงสาวคิดแล้วชะงักไปเมื่อคนตรงหน้าจ้องตามาแบบตรงๆ แบบที่เธอไม่ได้คิดไปเอง แถมแววดานั้นยังเปิดเผยความรู้สึกออกมาเสียด้วย เธอขยับตัวลุกขึ้นนั่งดีๆ หลังจากนั้นก็แอบบนเก้าอี้มาร่วมสองชั่วโมง แล้วมองตามหลังรุ่นน้องที่เดินตรงไปยังเวที

“เดี๋ยวได้รู้กันว่างานนี้จะหมู่หรือจ๋า จะเป็นเสียงหมาหอนหรือเสียงควายออกลูกนะ ฮ่าๆ” รพีหัวเราะลั่นอย่างชอบอกชอบใจ ในขณะที่คนอื่นเริ่มไม่แน่ใจเมื่อเห็นท่าทางของธิดีที่ดูคล่องแคล่วยามพูดคุยกับนักดนตรี

“มีงเคยได้ยินมันร้องเพลงมาก่อนเปลว่ะกันต์” บารมีเอ่ยถามรุ่นน้องที่ยังคงมีท่าทีนอบน้อม ซึ่งอาจเป็นเพราะว่านี่คือการสังสรรค์ครั้งแรก ไม่อย่างนั้นเด็กคนนี้อาจจะป็นเกลียวเขาเหมือนพวกรพีกับซานนทีแล้วก็ได้

“เคยครับ ไปปีมันเป็นนักร้องมาก่อน เคยทำวงตอนอยู่มหา’ลัย แต่ก็ไม่ได้จริงจัง เคยมีคนขอให้ฟอร์มวงประกวด แต่มันบอกว่าแค่ร้องเล่นๆ อีกร้อยบ้านมันรวย มันไม่ลดตัวลงมาร้องเพลงกินแกลบหรอกฮะ”

โห! เสียงให้ร้องดังขึ้นอย่างผิดหวัง

“กูจะแกล้งมัน” รพีว่าเสียงอ่อย

“แต่กูว่ามึงดันให้มันฮอตเสียมากกว่านะ” ซานนทีบอกพลางพยักพเอิดให้ทุกคนหันไปมองรุ่นน้องมาดคุณชาย ที่พอจับไมค์ร้องเพลงแล้วดูดีมีออร่าแผ่กระจาย ยิ่งพอเปล่งเสียงร้องก็เรียกเสียงกรี๊ดกรี๊ดจากสาว ๆ ต่างโตะได้ตามคาด

“เธอ...เธออีกแล้ว ที่มารบมากวนหัวใจ
จะไปไหนเจอใครมากมาย ทำไมไม่มอง...หาแต่เธอ
ไม่ว่าอยู่ อยู่ที่ไหน ใจดวงนี้ยังคงละเมอ
หลับตาฝันก็ยังพบเธอ ก็มีแต่เธอ โอ๊ะโอ...
ฉันเป็นอะไรไม่รู้... ยิ่งใจไม่ค่อยอยู่
Ooh! แปลกจริงๆ Ooh! คิดถึงเธออีกแล้ว...
แปลกจริง... คิดถึงเธอจัง”¹

เพลงดังของนักร้องสาวสุดฮิปถูกนำมาร้องใหม่ในสไตล์ของธิดิแบบอะคูสติคที่เสียงเพราะและร้องได้ออดอ้อน จนทุกคนในร้านนั่งเพลिनไปกับเสียงร้องนุ่มๆ อย่างชอบใจ

“แม่ง พอร้องเพลงแล้วดูหล่อขึ้นอีกสิบเท่าเลยวะ”

“ห่า ทำถูกหมาไปเลย” รพีบ่นไม่จริงจิงนัก

ขณะที่ทุกคนกำลังอินไปกับเสียงร้องหวานๆ ของเขา แต่ธิดิกลับปรารถนาให้ธิดิขาที่เหม่อมองไปทางอื่นหันมามองที่เขาบ้าง เพราะเพลงนี้เขาตั้งใจร้องให้เธอ ชายหนุ่มจึงจ้องมองตรงไปที่คนซึ่งยังไม่รู้สึกตัว จงใจให้คนตาดีอย่างรพีหันมอมเล็กสักจนต้องหันมากระซิบถามซานนท์อย่างสงสัย เมื่อเห็นความผิดปกติของจุดไฟกัศสลายตาของธิดิซึ่งพุ่งตรงมายังโต๊ะที่พวกเขาั่งอยู่

“เต้ มึงว่าไ้ไปบ้ร้องเพลงนี้ให้ใครวะ”

“ร้องให้มึงมั้ง” คนกำลังกริมๆ ตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“มึงมองให้ติดิดิว” รพีย้ำแล้วดึงซานนท์และเพื่อนคนอื่นให้มาช่วยกันจับสังเกต ก่อนจะหันมาจ้องธิดิขาซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวในโต๊ะ จนคนถูกจ้องมองขยับตัวอย่างแปลกใจ

“มองอะไร”

¹ เพลง “Ohh” ของ ปาร์ลมี

“ไ้ไปปะ...” รพีอีกักพลางมองศิษาสลับกับมองธิตีอย่างตกใจ
“ไ้เด็คนั้นมองพีช”

“ท่า งานนอกใหม่แล้วละมึง” ใครคนหนึ่งเอ่ยขึ้นก่อนจะมีเสียง
วิพากษ์วิจารณ์ตามมา โดยหยิบเรื่องศึชากับธิตีขึ้นมาเป็นประเด็น

ศึชากันไปมองรุ่นน้องเพียงแวบเดียวแล้วเหมินมองไปทางอื่น ไม่
สนใจทั้งเพื่อนที่นิทาและธิตีที่มองมา ทำให้นึกร้องจำเป็นต่อว่าทาง
สายตาอย่างน้อยใจเท่าที่เหมินเฉยและเย็นชาที่เธอแสดงออก แต่เรื่อง
แค่นี้ไม่ทำให้ธิตีถอยหลังหรือก เพราะต่อให้ต้องป็นต้นไม้ที่มีหนาม
แหลมคมเป็นอุปสรรคเพื่อเด็ดดอกฟ้า เขาก็จะป็น!

“กุม่ายมาว” บารมีตะโกนลั่นขณะถูกหัวปึกด้วยรุ่นน้องทั้งสอง
ข้าง หลังจากคิดเงินเสร็จเรียบร้อย

ท่าที่โห้หังที่ไม่ยอมให้รุ่นน้องเข้าช่วยของบารมีทำให้ศึชากเหี้ยม
ยิ้มอย่างอดหมั่นไส้ไม่ได้

“เดี่ยวกูไปส่งพีแเบงค์เอง” รพีที่ยังมีสติดีอยู่อาสาอย่างแข็งขัน
ทั้งที่ยืนแทบไม่ไหว

“ส่วนพวกมึง ไ้ไ้ก่อนทั้งหลาย” ว่าก่อนหันไปชี้หน้ารุ่นน้อง
ฝึกงานคนใหม่ทั้งสี่คนที่ยืนเรียงแถวหน้ากระดานด้วยเสียงอ้อแอ้ “เมากันหรือเปล่า”

“ไม่เมาคับ” คนถูกถามตอบพร้อมเพรียงกัน เพราะพวกเขาได้
รับอนุญาตให้แตะแอลกอฮอล์เพียงแค่แก้วเดียวเท่านั้น ในขณะที่
คนสั่งวดเหล้าเพียวๆ ไปหลายขวด

“ถ้ามึงไม่เมากัน...ไปส่งกูที่ ไ้เก็ก!” รพีบอกก่อนจะมีเสียงโห้ร้อง
ตามหลังอย่างสมเพช

“เ้า ก็กูเมากัน จะให้ขับรดยังไงว่า กูไม่เซไ้พีแเบงค์ที่เมากแล้วบอก
ว่าไม่เมากนะเว้ย”

“เอออๆ จันเดี่ยวกูไปส่งมึงเอง แล้วใครไม่ได้เอารถมาบ้างเนี่ย”

ศร่าเอ่ยถามพร้อมๆ กับที่พวกซี้เหมายากจนสองคนรีบยกมือขึ้น

“มึงเดินไปรอภูที่รถเลย ไล่ซัน ไล่ไอ้ต”

“ครับ” สองหนุ่มรีบคำก่อนจะเดินนำไปรอที่รถอย่างว่าง่าย

ซานนท่มองเพื่อนที่รุ่มรวยกับการสั่งให้รุ่มน้องลากพวกซี้เมาอย่างบารมีและรพีไปขึ้นรถอย่างหน้าๆ ก่อนหันมาชวนศิชาที่ยืนนั่งอยู่ข้างๆ

“ไป พี่ชกกลับบ้านกัน”

“ไปดิ”

“เดี๋ยวไปสูบบุหรี่แป็บ เดินไปรอที่รถนะ”

“อือ” ศิชาพยักหน้าหนึ่งๆ แล้วเดินไปรอเพื่อนที่ลานจอดรถ โดยไม่รู้เลยว่าวิถีเดินตามมาติดๆ

“เดี๋ยวครับ”

ศิชาหยุดเดินแล้วหันมามองมือเรียวกที่เอื้อมมาดึงชายเสื้อของเธอไว้ พลางมองสำรวจคนตรงหน้าอย่างสงสัย ‘หน้าคู้่นๆ’

“เมاهر้อครับ” วิถีถาม

ศิชารีบส่ายหน้าหรือปฏิเสธจนผมกระจาย ขณะที่คนสติครบ ร้อยมองท่าทางของรุ่มนึ่งอย่างชอบใจ ทั้งที่หน้าตาแดงก่ำ ดวงตาหรีปรือชะขนาดนั้นยังกล้าเถียงว่าตัวเองไม่เมาอีก วิถีกระตุกยิ้มและจำใจต้องปล่อยมือจากชายเสื้อนุ่มอย่างแสนเสียดายเมื่อหันไปเห็นซานนท้กำลังเดินกลับมา เขามองดวงตาที่หรีปรือของรุ่มนึ่งสาวก่อนจะเอ่ยกับศิชาอีกครั้งราวจะย้าให้อีกฝ่ายจำได้ขึ้นใจ

“ผมชื่อไปปิ่นะครับ”

4

แสงอาทิตย์ยามสายส่องลอดม่านหน้าต่างเข้ามาแยงตา
สาวร่างบาง เธอนอนคุ้ยคว้าใต้ผ้าห่มหนาในห้องนอนกว้างของคอน-
โดฯ ที่อสังหาริมทรัพย์หญิงสาวเชื่อมั่นด้วยเงินที่มาจากน้ำพักน้ำแรงของ
ตัวเอง หลังจากตัดสินใจออกจากบ้านของผู้เป็นป้ามาอยู่เพียงลำพัง
เมื่อหลายปีมาแล้ว ห้องของศิขากว้างขวาง มีหนึ่งห้องนอนขนาดใหญ่
หนึ่งห้องรับแขก และหนึ่งห้องครัว ที่ตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์ทันสมัย
เพื่อความสะดวกสบายในการใช้งานและเพิ่มพื้นที่ของห้อง

ใบหน้าใสเผลอพ้นผ้าห่มออกมา และเธอเริ่มขยับตัวยุกยิก

ศิขากยี้ตาถี่ๆ แอลกอฮอล์หลายแก้วเมื่อคืนทำเอาเธอหนักหัว
ไปหมด ปกติเธอจะเลือกไปสังสรรค์กับเพื่อนแค่ช่วงวันศุกร์เพื่อที่จะ
ตื่นสายได้ในวันรุ่งขึ้น เนื่องจากอาการเมาค้างจะทำให้เธอไม่อยากทำ
อะไร แต่เมื่อวานนี้เป็นวันหยุดพิเศษดี และวันนี้คือเช้าวันศุกร์

“กรี๊ด!...เช้าวันศุกร์”

ศิขากรี๊ดร้องอย่างตกใจพร้อมกับสะบัดผ้าห่มออกจากตัว แล้ว
ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อนครางอย่างเจ็บปวดเมื่อความรู้สึกมันแล่น
จืดเข้ามาจนปวดร้าวไปทั้งหัว จนต้องยกมือขึ้นกุมขมับ หญิงสาวเอื้อม
มือไปคว้าโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูใจขึ้นมากดยิกๆ แล้วยกมือมาปิดหน้ามากกว่าเดิม

เพราะข้อความและสายเรียกเข้าที่ไม่ได้รับเกือบร้อยสาย ทั้งจากบารมี และชานนท์ โดยมีใจความคล้ายกันว่าให้รีบไปทำงาน เนื่องจากมีประชุมด่วนในช่วงเช้านี้ และกำชับอีกด้วยว่าต่อให้สายแค่นั้นก็ต้องไปให้ได้

ศิษาคว่านาฬิกาปลุกขึ้นมาดูเวลา ซึ่งเข็มชี้บอกเวลาแปดโมงสี่สิบนาที หญิงสาวฝันลุกเดินเข้าห้องน้ำด้วยอาการแสงก็จัด อาบน้ำ และแต่งตัวด้วยความรวดเร็ว

ภาพหญิงสาวใบหน้าซีดเซียวและผมยารวมคาน้ำยุงเหยิง สวมเสื้อยืดคอวีสีเทา นุ่งกางเกงยีนสีเข้มขาดเข่า ที่สะท้อนออกมาจากกระจกบานใหญ่ตรงหน้าดูคล้ายมีแววกังวล เพราะเธอกำลังจะได้เผชิญหน้ากับคีริน หลังจากที่ไม่ได้เจอกันมาสัปดาห์กว่า

‘แล้วไงล่ะ’ ศิษาคถามตัวเอง ในเมื่อเลิกกันไปแล้วก็ไม่จำเป็นต้องรู้สึกอะไร จะไปห่วงทำไมว่าเขาจะถูกว่าที่มีแฟนแต่งตัวปอนๆ ด้วยเสื้อผ้าตามตลาดนัดราคาถูก หน้าตาจิตจางปราศจากเครื่องสำอางราคาแพง ในเมื่อเธอก็เป็นเธอแบบนี้ และอีกอย่างความสัมพันธ์ของเธอกับเธอก็จบลงแล้ว

ศิษาคหันไปคิดว่าแปลนงานพร้อมกับกระเป๋าสะพายใบเก่าที่บรรจุของใช้จุกจิก แล้วออกจากคอนโดฯ ในเวลาเก้าโมงกว่า โดยเดินทางด้วยรถไฟฟ้าแทนที่จะเป็นรถโฟล์คคันเก่าเก็บที่จอดทิ้งไว้ เพื่อหลีกเลี่ยงการจราจรที่แสนจะติดขัด และร่นระยะเวลาในการเดินทางให้เร็วขึ้น

“วันนี้มาสายนะคะคุณพีช” ประชาสัมพันธ์สาวสวยเอ่ยทัก ทันทีที่รองเท้าผ้าใบมอซอของศิษาคเหยียบพื้นอาคารสำนักงานสูงสามสิบชั้น ซึ่งเป็นที่ตั้งของสำนักงานใหญ่เมตตระกูลทวีกรุ๊ป

หญิงสาวที่ვნอนอยู่กับการควานมือในกระเป๋าใบใหญ่เพื่อหาบัตรพนักงานตอบรับเสียงหัวนสันคำเดียวว่า “ค่ะ” เพราะเธอไม่จำเป็น

ต้องใส่ใจพวกปากหอยปากปูที่วันๆ เอาแต่ตีสองหน้า คนพวกนี้ไม่ใช่ หรือที่เคยบอกว่าเธอเป็นซินเดอเรลลารองเท้าผ้าใบนะ

“วันนี้คุณคือพาผู้หญิงมาด้วยละคะ หน้าตาสวยเชียว”

ศิลาชะงักมือที่กำลังจะแตะบัตร แต่แค่แวบเดียวก็รับคำสั่งอื่นๆ อีก “หรือคะ”

“แหม คุณพี่นี่เย็นชาจังเลยนะคะ คุณก็มีผู้หญิงคนใหม่ทั้งหมด ไม่มีหึงหวงบ้างหรือไง”

“เราเลิกกันแล้วคะ”

“ตายจริง เสียใจด้วยนะคะ”

ศิลาสายหิวอย่างระอาน้ำเสียงเสแสร้งที่อีกฝ่ายฝันพูด ทั้งที่คงจะดีใจจนเนื้อเต้น ทำไมเธอจะไม่รู้ว่าคนอย่างศิรินเป็นที่หมายปองของพนักงานหญิงแค่ไหน เธอหึง แต่ไม่เคยแสดงออกให้เขารู้เพราะคิดว่าควรเชื่อใจซึ่งกันและกัน และไม่อยากทำให้เขาเป็นกังวล แต่ศิรินคงคิดว่าเธอเฉยชามากเกินไปจึงตัดความสัมพันธ์ยาวนานที่มีมาเสียตั้งๆ

“พี่ขอตัวนะคะ” ศิลาบอกก่อนหันไปกดหมายเลขลิฟต์ชั้นที่ต้องการ แล้วก้าวเข้าไปอย่างรวดเร็ว เชื่อว่าทันทีที่ลับหลังเธอ ผู้หญิงหน้าสวยปากแดงพวกนั้นคงเอาเรื่องเธอไปพูดกันสนุกปาก ศิรินจะมีผู้หญิงคนใหม่อีกสักกี่คน มันก็เรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเธอสักนิด ไม่สักนิดเลย

...

“นี่เรียกว่าทำแล้วเหออ” ศิรินฟาดแฟ้มงานลงบนโต๊ะอย่างแรง พร้อมๆ กับที่ประตูห้องประชุมถูกผลักเข้ามาโดยศิลา

หญิงสาวชะงักไปเล็กน้อยเมื่อสบตากับศิรินที่เงยหน้ามองมาอย่างไม่พอใจ

อาจเป็นเพราะเธอมาสายจนเข้าประชุมด่วนไม่ทัน อาจเป็นเพราะเธอยังคงแต่งตัวปอนๆ หรืออาจเป็นเพราะเธอไม่ได้มีความ

สำคัญต่อเขาอีกแล้ว สายตาของเขาจึงดูว่างเปล่าและเย็นชาจนน่า
ใจหายขนาดนั้น

ศิชาเลิกคิ้วเล็กน้อยแล้วเหลือบมองสาวสวยหุ่นดีในชุดเดรส
ราคาแพงที่นั่งอยู่เยื้องกันกับเขา นีลีนะ ผู้หญิงที่คนพวกนั้นบอก สวย
ดูดี มีชาติตระกูล ก็เหมาะสมกับเขาดีแล้วนี่

“พีช ทางนี้”

ศิชาหลบสายตาดีก่อนหันไปมองบารมีกับชานนที่กักมือเรียก
เธอค้อมศีรษะเล็กน้อยก่อนเดินไปท रुดนั่งลงตรงเก้าอี้ว่างที่ถูกเว้นไว้ให้
หญิงสาวยกมือขึ้นคลึงขมับก่อนเสยผมยาวยุ่งๆ ลวกๆ แล้วหยิบแฟ้ม
งานที่ชานนท่เลื่อนมาให้ขึ้นเปิดดู ไม่สนใจชายร่างสูงที่นั่งอยู่ตรงหน้า
สักนิด

“ฉันใช้เวลาพวกนายมาหลายสัปดาห์สำหรับการเตรียมงานเพื่อ
นำเสนอ แต่ไม่คิดว่าจะได้งานชุกๆ นี้ออกมา” ศีรินเอ่ยเสียงเรียบเย็น
อย่างไม่พอใจจนทำให้บรรยากาศยิ่งตึงเครียด ทำเอาบรรดาพนักงาน
ถึงกับสะดุ้งเป็นแถวๆ ทั้งพนักงานประจำและนักศึกษาฝึกงานใหม่ที่
ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมประชุมด้วย มีเพียงศิชาที่นั่งเฉยอย่างไม่รู้สึ
อะไร ผิดกับเมื่อก่อนที่เธอจะอดอดอ้อนเขาให้ใจเย็นลงยามที่เขาไม่
พอใจงานในแผนกของเธอ แต่ตอนนี้ไม่ใช่ตอนนั้น และอาการเฉยชา
ของศิชาที่เปรียบเหมือนน้ำมันที่ราดลงบนกองไฟอย่างศีรินให้ลุกโชน

เขายอมรับว่าไม่พอใจที่เปิดประตูห้องประชุมเข้ามาแล้วไม่เห็น
เธอ ก่อนจะรู้ว่าเมื่อวานแผนกออกแบบโครงสร้างมีนัดเลี้ยงสังสรรค์
และศีรินก็ได้ไม่ยากเย็นว่าแม่สาวคอตองแดงคงจะแฉงก็จัดจั่นตื่น
สาย ไหนจะข่าวของมากมายที่เขาเคยซื้อให้เธอตอนคบกันที่อีกฝ่าย
แพ้กี้ใส่กล่องกระดาษอย่างดีมาวางเหมะอยู่ข้างโต๊ะทำงานของเขาอีก
และทันทีที่เขาเห็นร่างแบบบางที่ซุบลงไปถนัดตาโผล่หน้าโหลมๆ เข้า
มาในห้องประชุมตอนเกือบสิบโมงเช้า ศีรินก็แทบจะพ่นควันร้อนๆ ให้

ทว่ามตัวเธอ ‘ทำไมถึงได้ปล่อยตัวให้ผมมลงแบบนี้ล่ะ’

“สงสัยจะอยากทำไอทีกันมากสินะ ถึงได้ทำงานกันมาแบบนี้ล่ะ” เขาถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ ทั้งจากความไม่สมบูรณ์ของงาน และคนที่นั่งนิ่งเงียบ ไม่แม้แต่จะมองหน้าเขาสักนิด

“ไปทำงานและเตรียมนำเสนอใหม่ ฉันหวังว่าทุกอย่างจะเรียบร้อย และคงไม่ต้องมานั่งว่กันอยู่อย่างนี้”

“ครับ” เหล่าพนักงานในแผนกเอ่ยรับคำอย่างพร้อมเพรียงกัน พลังคิดในใจว่ายังมีชีวิตรอดออกไป เนื่องจากปกติหากงานผิดพลาดเยอะแบบนี้ คิรินไม่มีวันปล่อยให้ได้ออกไปทำงานได้ง่ายขนาดนี้หรอก ชายหนุ่มจะอธิบายที่ละจุด และจะยิงคำถามให้คนรับผิดชอบตอบเพื่อแก้ไขปัญหาในตอนนั้นเลย ซึ่งเป็นวิธีที่ทุกคนออกจะเกรงๆ เพราะคิรินจะซักถามแบบตัวต่อตัวให้ได้คำตอบที่พึงพอใจ หากตอบอีกอักหรือตอบไม่ได้ อาจได้กินไอทีเป็นเดือนแน่ แต่ครั้งนี้คงเป็นเพราะสาวสวยมาใหม่ที่นั่งอยู่ข้างๆ เขานั่นละมั้ง มังกรใหญ่แห่งเมตตระกูลทวิกรู๊ปถึงยังไม่จัดหนักอย่างที่ควรจะเป็น

“สี่คนนี้ไซ้ใหม่ นักศึกษาฝึกงานที่มาใหม่ล่ะ” คิรินหันถามเด็กหนุ่มสี่คนในชุดนักศึกษาเรียบร้อย

“ครับ” ทั้งสี่พยักหน้ารับคำ

“ชื่ออะไรกันบ้างล่ะ” เขาถามเสียงอ่อนลงพร้อมปิดแฟ้มเอกสารในมือ แล้วเลื่อนออกห่างอย่างหมดความสนใจ พลังมองตรงไปยังหนึ่งในสี่นักศึกษาที่ลุกขึ้นยืนเป็นคนแรกและแนะนำตัวด้วยเสียงฉะฉานอย่างมั่นใจ

“ผม ธิติ วรวัชรวิกุล ชื่อเล่นชื่อไปป์ครับ”

ทันทีที่ได้ยินเสียงคุ่นหู ศิขาก็ละสายตาจากการอ่านเอกสารในมือมองคนตัวสูงที่ยืนเด่นตระหง่านอยู่ฝั่งตรงข้ามแล้วขมวดคิ้วมุ่น ขณะที่อีกฝ่ายตั้งใจจ้องตาเธอกลับแบบไม่ยอมหลบ แถมยิ้มกว้างจน

เห็นเหล็กดัดฟัน

ธิดียืนยิ้มและมองศิขานานจนรพีที่นั่งอยู่ข้างๆ ต้องกระตุกแขนให้นั่งลง เพราะประธานบริษัทอย่างศิรินที่นั่งมองอยู่เริ่มขมวดคิ้วมุ่นด้วยความสงสัยท่าทีของเด็กหนุ่มที่จ้างศิขาไม่วางตา ในขณะที่ทุกคนในแผนกที่รู้ว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นเริ่มกระสับกระส่าย มองหน้ากันเล็กน้อย ก็เฝ้าเด็กไปเล่นซัดเงินขนาดนี้นี่นะ

ธิดี วรวัชรภิกกุล ศิรินทวนซื่อนั้นซ้ำอย่างคุ่นทุกับนามสกุลของเด็กหนุ่มคนนี้ เขาคงต้องย้อนกลับไปอ่านประวัตินักศึกษาฝึกงานคนนี้อย่างละเอียดเสียแล้ว เพราะรู้สึกว่าเขาจะได้เด็กฝึกงานที่ไม่ใช่แค่นักศึกษารวมตามา

ศิรินนั่งฟังการแนะนำตัวของนักศึกษาคนถัดไปอย่างให้ความสนใจ แต่สาวร่างแบบบางที่เอาแต่นั่งก้มหน้าอ่านเอกสารก็ดึงดูดใจของเธอให้เขวได้มากเช่นเดียวกัน ท่าทีเฉยเมยที่ศิขาแสดงออกส่งผลญาณให้เขารู้ว่าอีกฝ่ายเริ่มเปลี่ยนไป

“ยินดีกับน้องๆ ทุกคนที่ได้เข้ามาฝึกงานที่นี่นะ และหวังว่าทุกคนจะได้รับประสบการณ์ดีๆ จากเมตตระกูลทวิกรूपไปด้วยเช่นกัน และนี่คุณแพม วนิดา” ศิรินบอกพร้อมกับผายมือไปยังหญิงสาวร่างเพรียวบาง ที่ลุกขึ้นยืนอวดหุ่นสวยและรูปหน้าเก๋ที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางกลิ่นหอมกรุ่น ส่งให้เธอดูสวยหวาน จนบรรดาพนักงานชายในแผนกतालुกวาวขึ้นมาทันที

“คุณแพมจะมาเทรนนานที่นี่ เลยอดยากจะเรียนรู้งานในฝ่ายต่างๆ ผมขอให้ทุกคนให้ความร่วมมือด้วย ส่วนหน้าที่หลักๆ คุณแพมจะเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของผมด้วย จนกว่าคุณญาติลาพักร้อนจะกลับมา”

“เลขาฯ เลยหรือวะ” รพีแอบอุทานเสียงแผ่วอย่างตกใจ ในขณะที่เพื่อนคนอื่นหันไปมองหน้ากันก่อนเบนสายตามองตรงไปยังศิขา

อย่างห่วงใยความรู้สึกของเพื่อนพร้อมๆ กัน ซึ่งอีกฝ่ายก็เพียงแค่
สีหน้าเรียบเฉย พยายามไม่แสดงความรู้สึก

คนมาใหม่อย่างฉัตรเริ่มเดาเรื่องออกเมื่อเห็นท่าที่ผิดปกติของ
บรรดารุ่นพี่ เห็นที่ว่างงานนี้เขาเจอกระดูกเบอร์รี่ใหญ่ที่คงจะจัดซื้อด้วย
ไม่ได้ง่าย ๆ ซะแล้ว แต่ก็ไม่ได้ทำให้เขานึกกลัวเลยสักนิด “พีคี่คือคนที่
หักอกพีคี่สินะ”

“ชื่อแพมนะคะ แพมยังใหม่ในสายงานนี้มากเพราะเพิ่งเรียนจบ
จากแอลเอมาหมาดๆ นะคะ ยังไงก็ฝากเนื้อฝากตัวด้วยคะ” วนิตาบอก
พลางยิ้มหวานแล้วค้อมศีรษะเล็กน้อย อย่างไว้ตัว

ฉัตรนินทาไปยังมี หัวหน้าแผนกที่นั่งอยู่ตรงมุมหนึ่งของ
หัวโต๊ะ “ส่วนนี้บาร์มี เป็นหัวหน้าแผนกฝ่ายออกแบบโครงสร้างครับ”

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ” วนิตายิ้มแล้วเอื้อมมือไปสัมผัสเบาๆ กับ
มือหนาของอีกฝ่ายที่ยื่นมา

“เช่นกันครับ”

“ส่วนที่เหลือเป็นพนักงานในแผนกครับ ว่างๆ คุณแพมก็เข้าไป
ทำความรู้สึกที่แผนกได้ ถ้าคุณแพมอยากรู้งานในส่วนไหน สอบถาม
ที่หัวหน้าของแต่ละแผนกได้เลยนะคะ ผมบอกทุกคนไว้แล้ว”

“ขอบคุณคุณคิมมากเลยนะคะ” วนิตาหันไปยิ้มให้ฉัตรอย่าง
ขอบคุณด้วยกิริยาท่าทางอ่อนหวาน

คนที่นั่งฟังบทสนทนาของฉัตรกับเลขาฯ ชั่วครวญอยู่นานแล้ว
รู้สึกขัดหูขัดใจขึ้นยืน และโพล่งถามออกไปอย่างไม่รักษามารยาท แบบ
ที่เพื่อนๆ รู้ดีว่าเธอเริ่มจะทนไม่ไหว เพราะต่อให้ศิลาบอกว่าไม่รู้สักอะไร
กับภาพบาดตาที่เห็นอยู่ตรงหน้า แต่แผลใหม่ก็มีสิทธิ์ที่จะยังเจ็บอยู่
ไม่ใช่หรือ

“นี่ประชุมเสร็จแล้วใช่ไหมคะ”

ฉัตรมองศิลาที่ถามขึ้นด้วยท่าที่เอาเรื่อง โดยไม่เกรงใจแขกของ

เขาเลยสักนิดอย่างไม่พอใจ

“เสร็จแล้วใช่ไหม ถ้าเสร็จแล้วพี่ขอตัวนะคะ” เธอย้ำถามเขาอีกครั้งแถมมองมาอย่างไม่หลบตา จนศิรินเห็นรอยไทรูบแม้เพียงบางเบาอยู่ในดวงตาคู่นั้น

ศิชาไม่รอฟังคำตอบของเขา หยิบแฟ้มเอกสารตรงหน้าแล้วเดินผลุนผลันออกไปท่ามกลางสายตาของทุกคน ที่มองตามด้วยความรู้สึกแตกต่างกัน ก่อนที่ซานนท์จะรีบเดินตามออกไปเป็นคนแรก

“โอเคนะพี่ช”

ศิชาพยักหน้าหงึกๆ ซอนน้ำตาไว้ภายใต้เจลเย็นที่ปิดตาเอาไว้ เธอเพิ่งรู้ว่าคนที่หมดรักกันแล้วทำร้ายจิตใจกันได้ยิ่งเลียดเย็น แม้แต่จะแสดงท่าที่เห็นใจหรือสงสารกันบ้างเลยสักนิด ศิรินคงคิดที่จะตัดบัวครั้งเดียวไม่ให้เหลือใย ผิดกับเธอที่ยังไม่หยุดร้องไห้ให้เขาสักที

“ฉันอยากอยู่คนเดียวสักพัก” ศิชาบอก

“ไม่เอาน่าพี่ช แกอยู่คนเดียวมาเป็นอาทิตย์สองอาทิตย์แล้วนะเว้ย” ซานนท์แย้งทันทีอย่างไม่เห็นด้วย

“แค่สิบนาที ฉันขอแค่สิบนาที” หญิงสาวขอร้องเสียงเบา เธอก็แค่ไม่อยากให้เพื่อนเห็นน้ำตาอีกก็แค่นั้น

“เออ แค่สิบนาทีนะเว้ย” ซานนท์บอกก่อนจะยอมเดินห่างออกไปจากพาร์ทิชั่นของศิชา ตรงไปยังโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางแผนก ซึ่งพวกเพื่อนๆ นั่งรวมหัวมองอยู่ตรงนั้นเพื่อรอฟังเรื่องของศิชา

“ร้องไห้เหรอะ” รพีเอ่ยถามก่อนอย่างอวยก

“เออดิ” เพื่อนสนิทกระแทกเสียงใส่

“พี่คีนี่จะใจยักษ์ใจมารไปถึงไหนวะ แค่นี้ยังเล่นให้เจ็บไม่พออีกเหรอะง”

“เออ จริงของมึง เล่นคองผู้หญิงใหม่มาแบบนี้ เป็นกู กูก็จุกวะ แต่นี้เป็นพี่ชนะเว้ย ก็รู้ปะวะว่าพี่ชบอบบางแค่ไหน”

“แล้วขอบบางแค้ไหนหรือครับ” ฐิติที่นั่งเจียบฟังรุ่นพี่คุยกันอยู่นานแล้วเอ่ยถามขึ้น

ทุกคนหันไปมองฐิติด้วยสายตากล่าวโทษ จนคนถามต้องรีบปฏิเสธอย่างรวดเร็ว

“ผมไม่ได้แอบฟังนะพี่ ผมนั่งอยู่ตรงนี้นานแล้ว” เสียงเขาอ่อนลงมากในท้ายประโยค ขึ้นบอกว่าเขาเพิ่งจะเขยิบเข้ามานั่งใกล้ๆ ตอนที่ซานนท์เดินกลับเข้ามา มีหวังโดนตีบหัวออกจากวงสนทนาแน่

“นี่ก็อีกคน อย่าคิดว่าพวกเราจะยอมให้มึงตะเพีซได้ง่ายๆ นะเว้ย” รพีชู่ฟู่ขณะที่ซานนท์ยิ้มขำท่าทางที่ดูเหมือนหมาหวงก้างของเพื่อน

“พีซไม่เหมือนผู้หญิงอื่น อย่ามาทำเป็นหมาหยอกไก่” ศรีย้าอีก เพื่อบอกให้รู้ว่าศิชาเป็นที่รักที่หวงของเพื่อนๆ มากแค้ไหน จนเขาต้องบอกเสียงหนักแน่นให้ทุกคนวางใจ

“ผมก็ไม่ได้คิดเล่นๆ นี่ครับ”

ซานนท์หันขวับไปมองหน้ารุ่นน้องที่บอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง น้ำเสียงและแววตาที่ฐิติแสดงออกทำให้พวกเขาารู้โดยไม่ต้องย้าถามอีกครั้ง เรื่องแบบนี้ในหมู่เพื่อนผู้ชายพูดครั้งเดียวยอมรับเรื่อง เลยไม่มีใครห้ามหรือค้านอีกเมื่อได้ยินฐิติพูดแบบนี้ ก่อนที่ซานนท์จะถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่จริงจังไม่แพ้กัน และทำให้คนถูกถามถึงกับนิ่งไป

“แล้วมึงจะทำยังไงกับพีซที่เพิ่งออกหักจากตันรักที่ปลุกมาเจ็ดปีละ”

“พีพีซครับ ผมชื้อกาแฟมาฝาก”

ศิชาเลิกคิ้วขึ้นมองหนุ่มร่างสูงที่ยืนอยู่ตรงหน้าปาร์ทิซันของเธอพร้อมกับยื่นแก้วกาแฟเย็นเฉียบมาให้อย่างแปลกใจ ไอ้เด็กคนเมื่อคืนนี่

“ผมเห็นพี่ชดูเพี้ยนๆ เลยซื้อมาฝากนะครับ”

“ใส่ยาพิษมาหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ” ธิติปฏิเสธเสียงสูง เรียกรอยยิ้มได้จากหน้าเขียวๆ ของศิชาให้คนมองได้ใจชื้น

‘ผมก็จะเดินหน้าต่อไป ไม่ว่าจะผลลัพธ์จะออกมาอย่างไรก็ตาม’ นั่นคือคำตอบของเขาที่ตอบชานนทกลับไปที่แทบจะทันที เพราะเขาสนใจศิชาจริงจังขึ้นมาเสียแล้ว

“ขอบใจนะ” หญิงสาวยิ้มแล้วเอื้อมมือไปรับแก้วกาแฟมาดูดูอีกใหญ่ หวังว่ามันจะช่วยบรรเทาอาการปวดศีรษะตุบๆ ที่สืบเนื่องมาจากการแองก์เมื่อคืน บวกกับการที่บ่อน้ำตาแตกเมื่อสักครู่นี้ได้

“ยินดีครับ ถ้าพี่ชมีอะไรจะใช้ผมก็ตะโกนเรียกได้เลยนะครับ”

ศิชาซึ่งกำลังก้มหน้าดูดูกาแฟยกหน้าหงิกๆ แล้วชูสองนิ้วขึ้น เป็นสัญลักษณ์ว่าตกลง ก่อนที่ธิติจะเดินกลับออกไป และสวนกับคนตัวสูงกว่าที่เดินดุ่มๆ เข้ามาด้วยใบหน้าบึ้งตึงตึงจะเย็นชา ซึ่งมากับพายุอารมณ์ที่พร้อมจะทำลายทุกอย่างให้ราบเป็นหน้ากลอง จนสมาคมคนปากหอยปากงูที่นั่งจับกลุ่มคุยกันอยู่กลางห้องถึงกับสลายตัวหายไปนึ่งเพียงพริบตาเดียว

“พี่เรียกให้ไปหาที่ห้อง ทำไมไม่ไป” คีรินเปิดปากถาม

คนที่กำลังดูดูกาแฟและเพียงเหลือบตาขึ้นมองถึงกับสำลักศิชาวางแก้วกาแฟลงแล้วความมือหาที่ชชูให้วุ่น ก่อนที่มีมือใหญ่จะควักผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าเสื้อสูทสีเข้มของตนเอง แล้วเอื้อมแขนข้ามจากกันไปเช็ดปากและแก้มที่เลอะคราบกาแฟให้คนตัวเล็กกว่าที่พยายามเบี่ยงหน้าหนี

“อยู่นิ่งๆ ได้ไหม ทำอะไรไม่รู้จักระวัง” คีรินว่าเสียงดุ

ศิชาก้มหน้าดูหน้าคนที่ยืนมองมาอย่างคาดโทษ พลางปิดมือเขาออกห่างตัวก่อนบอกเสียงแข็ง เป็นเหตุให้คีรินชะงักไป

“ฉันเช็ดเองได้ค่ะ”

ศิรินยืนผ้าเช็ดหน้าให้อีกฝ่ายรับไปเช็ดคราบสีน้ำตาลอ่อนที่เปราะหน้าและเปื้อนเสื้อยืดตัวเก่ง เปิดทางให้เขาได้มีโอกาสมองสำรวจร่างบางที่ดูชubbลงกว่าตอนล่าสุดที่เจอกันมาก และต้องพยายามระงับอารมณ์โกรธอย่างที่สุด ‘ทำไมถึงไม่ดูแลตัวเองนะ’

“กินข้าวบ้างหรือเปล่า ทำไมถึงได้ปล่อยให้ตัวเองผอมแบบนี้” เขาเอ่ยถามเสียงนิ่ง ไล่มองมือและแขนเล็กที่เขาเคยจับกุมอย่างห่วงใย ในขณะที่อีกฝ่ายเอาแต่ก้มหน้าเช็ดคราบกาแฟ ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองหน้าเขาเลยสักนิด

“พี่มีเรื่องจะคุยด้วย”

“แต่ฉันไม่มีอะไรจะคุยค่ะ” ศิชาสวนกลับทันควันแล้วตัดสินใจเงยหน้าขึ้นมองสบตาเขา เธอไม่อยากเป็นผู้หญิงอ่อนแอที่แค่เห็นเขาควงผู้หญิงคนอื่นก็ร้องไห้เป็นบ้าเป็นหลังแบบนี้ เธออยากเข้มแข็งและไม่รู้สึกอะไรต่อให้เขาจะวงผู้หญิงเป็นร้อยก็ตาม เธอรู้ว่าเรื่องแบบนี้มันต้องใช้เวลาแม้จะไม่ง่ายเลย แต่การที่เธอไม่ต้องเจอเขาเป็นอีกหนทางหนึ่งที่จะทำให้เธอลืมความทรงจำที่มีเขาอยู่ในนั้นได้

“อย่าใช้สรรพนามแบบนี้กับพี่ พี่เคยบอกเราแล้วใช่ไหมว่าพี่ไม่ชอบ”

“แต่ฉันไม่มีอะไรจะคุยจริงๆ ค่ะ และอีกอย่างเราก็กไม่ได้เป็นอะไรกันแล้ว พี่ไม่ใช่คนของพี่คี และพี่คีก็ไม่ใช่คนของพี่ช เราเลิกกันแล้ว จำไม่ได้หรือคะ” ศิชาบอกเสียงเด็ดเดี่ยว มองสบตาคมที่ฉายแววไม่พอใจ แม้ทำยประโยคเสียงของเธอจะสั้นไปเล็กน้อย เพราะยังไม่เข้มแข็งพออย่างที่ปากพูด

ศิรินมองดวงตาสันระริกที่ปิดบังความรู้สึกของอีกฝ่ายไว้ไม่มิดด้วยแววตาเรียบเฉย ขณะเดียวกันก็ซ่อนความกลัวของตัวเองไว้ด้วยเช่นกัน เขากลับว่าศิชาจะลืมเขาได้ เวลาแค่เกือบสองสัปดาห์อาจน้อย

เกินไปที่จะลบความทรงจำตลอดเจ็ดปีได้ แต่ศิรินไม่แน่ใจ หากเป็น
ศิราคนที่เด็ดเดี่ยวและเด็ดขาดคนนี้ เธออาจทำได้ก็ได้

“แก้วที่มันแตกไปแล้ว มันกลับเอามาใช้ใหม่ไม่ได้หรอกนะคะ”

“พีชแน่ใจหรือว่ามันแตกไปแล้วนะ”

คำถามที่หลุดออกมาจากปากของศิรินทำเอาศิราได้แต่มอง
อย่างไม่เข้าใจ สายตาเต็มไปด้วยคำถาม

ความคับข้องใจและแววตาตัดพ้อกระตุ้นให้ชายหนุ่มรู้สึกว่าการ
กระทำของเขาไม่สมกับเป็นผู้ชายเอาเสียเลย ถ้าหากนี่คือเกม ศิรินคง
ถูกปรับแพ้ราบคาบอย่างแน่นอน เพราะเขาเล่นนอกเกม และไม่
ยอมรับผิดชอบต่อสิ่งที่ควรจะเป็น

เขาจะถือว่าคำพูดที่บอกว่าเลิกกันก็ได้เป็นแค่การทะเลาะกันจะ
ได้ใหม่นะ

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ไม่ยักรู้ว่าเรามีปัญหาเกี่ยวกับหูด้วย พี่ก็ว่าพี่พูดชัดแล้วนะ”

ศิราแหม่มปากแน่น มองชายร่างสูงที่ผลึกกำแพงซึ่งเธอสร้างขึ้น
มาเพื่อปกปิดความอ่อนแอเล็กๆ ในใจเอาไว้ด้วยคำพูดเพียงประโยค
เดียว และประโยคนั้นก็แทบจะทำลายกำแพงของเธอลงได้ในครั้งเดียว

“อย่า...”

ศิรินเลิกคิ้วสูง มองคนหน้าใสตรงหน้าที่หลุดคำพูดออกมาด้วย
เสียงแผ่วเบาและแววตาเจ็บร้าว

“อยากกลับมาในวันที่พีชกำลังจะเข้มแข็ง พี่ชกำลังจะลืมพีชได้
อยู่แล้ว อยากกลับมาเลยนะคะ พีชไม่อยากเจ็บอีก แค่ครั้งเดียวมันก็
เกินพอแล้ว”

“พีช!” ศิรินมองภาพเธอร้องขอเขาอย่างอ่อนแอด้วยความรู้สึก
ซาเหมือนถูกสาดด้วยน้ำเย็นจัด ชายหนุ่มมองแววตาลิ้นหวงของอดีต
คนรักที่คลอไปด้วยหยดน้ำใสอย่างสงสารจับใจ แววตาเจ็บช้ำที่ดูเด็ด

เดี่ยวเดอนให้คีรินรู้ว่าหากเขากลับมาไม่ทันช่วงนี้ คีซาอาจจะไผ่ออก จากปีกที่เขากางปกป้องเธอไว้ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาด้วยสองขาเล็กที่ อาจจะไม่ใช่แข็งแรง แต่มันกลับเต็มไปด้วยความกล้าหาญ และถ้า เป็นแบบนี้จริง คงเป็นเขาที่ต้องเสียใจกับการลงใจบ้าบอที่จะได้ไม่ คู้มเสียเอาเสียเลย

“นี่พีซคิดว่าพีจะเลิกกับเราจริงๆ เหรอ”

“เลิกล้อเล่นกับความรู้สึกของพีซสักที!” หญิงสาวพูดเสียงดัง จนเกือบตะคอก น้ำตาหยดลงบนใบหน้าใสอีกครั้งจนได้

คีรินถอนหายใจ เขารู้ว่าวิธีการของตัวเองไม่เป็นสุขภาพบุรุษ เพราะเมื่อเห็นว่าคนตรงหน้าทำท่าจะลืมหูลืมตาจริงๆ และยืนยันที่จะเดิน ต่อไปด้วยสองขาเล็กๆ เพียงลำพัง เขาก็ไม่ลังเลเลยที่จะทำทุกอย่าง เพื่อรั้งเธอไว้ เพราะรู้ว่าเธอเด็ดเดี่ยวและกล้าหาญมากแค่ไหน และ เขาเองที่พลาดที่ทำให้ลายความรู้สึกของผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่อยู่เพียงลำพัง มาตลอด และเคยยึดเขาเป็นที่พึ่งหนึ่งเดียวของหัวใจให้ย่อยยับลงด้วย คำพูดสั้นคิด

เขายังจำได้ดีว่าคีซาติดเขาแถมมากแค่ไหน และอีกฝ่ายก็เคยบอก ว่าเขาเป็นทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตเธอ

‘พีซเป็นของขวัญที่ดีที่สุดในชีวิตของพีซ’ คีซาเคยบอกเขาแบบ นั้น แต่ทำไมเขาถึงไม่รู้จักพอนะ ได้คีบแล้วจะเอาศอก ซึ่งการเสียดใจ ทำให้เขาไม่ได้อะไรเลยก็ได้

คีรินเอื้อมมือออกไปหวังจะเช็ดคราบน้ำตาออกจากใบหน้าใส แต่ปฏิกิริยาตอบกลับคือการปัดมือเขาออกอย่างแรง จนมือของเขาขึ้น ปั่นแดงแทบจะทันที

“เราเลิกกันแล้วนะคะ”

“พีไม่มีวันปล่อยมือจากเราง่ายๆ เหรอ”

“แต่พีก็คืบปล่อยไปแล้วนี่” เธอย้อนเขาอย่างไม่ยอมแพ้ อย่ยามา

ทำเหมือนเรื่องทั้งหมดเป็นแค่เรื่องล้อเล่นนะ ความรู้สึกที่เสียไปแล้ว
เอากลับมาทำให้เป็นเหมือนเดิมไม่ได้หรอก

“พีไม่ได้ปล่อย” คีรินว่าแล้วหันไปมองธนิศาที่กำลังเดินเข้ามา
พร้อมกับแฟ้มงานในมือ เขาจึงส่งสัญญาณว่าเดี๋ยวเดินออกไป ก่อน
หันมามองเด็กซีแยที่นั่งหน้าตาแดงก่ำอยู่ตรงหน้า เด็กที่ทำท่าจะไม่
ยอมเดินตามทางของเขาจริงๆ

“ไม่ได้ปล่อยงั้นหรือคะ แต่พีคือคนบอกเลิกพีชเองนะ”

“ก็นั่นไงพีถึงบอกว่าเรามีเรื่องต้องคุยกัน” เขาสรุปทิ้งท้ายสั้นๆ
แล้วรีบเดินออกไป โดยมีตึกมองตามแผ่นหลังกว้างด้วยแววตาสับสน
สุดหัวใจ

ความรู้สึกของเธอไม่ใช่ของเล่นที่ใครจะโยนทิ้งแล้วเก็บมาเล่น
ใหม่ได้ง่ายๆ นะ!

5

กระดิ่งหน้าร้านกาแฟเล็กๆ ที่ซ่อนอยู่ตรงมุมตึกข้างบริษัท ส่งเสียงดังครั้งแล้วครั้งเล่า บ่งบอกถึงจำนวนลูกค้าที่แวะเวียนเข้ามา ไม่ขาดสาย ด้วยบรรยากาศภายในร้านที่ดูอบอุ่น ให้ความรู้สึกเหมือนบ้านหลังหนึ่ง ทั้งเก้าอี้และโต๊ะไม้ขนาดกลางที่ตั้งเรียงไว้ชิดกระจก ของประดับตกแต่งทำมือกระจุกกระจิกหลายชิ้นที่วางประดับไว้ทั่วร้าน รวมถึงภาพวาดหลายแบบ ทั้งภาพพอร์ตเทรต การ์ตูน และทิวทัศน์

กลิ่นหอมของกาแฟที่ลอยฟุ้งผสมกับกลิ่นหอมของขนมปังอบร้อนๆ เปรียบเสมือนกลิ่นอโรมาเทอร์ราพีชั้นดีที่ทำให้ผ่อนคลาย คลอด้วยเสียงเพลงเพราะจากกีตาร์โปร่งในแบบอะคูสติคสบายๆ ชวนให้เพลิดเพลิน จนคนที่ถูกโทร. เรียกให้ออกมาอย่างพิกานั่งจิ้มขนมหวาน และเบเกอรี่หลากหลายชนิดตรงหน้าเข้าปากไม่หยุดมืออย่างเอร็ดอร่อย ในขณะที่เจ้ามือเอาแต่นั่งหมุนคดิ่งแก้วเซรามิกใบสวยในมือ ซึ่งบรรจุกาแฟกลิ่นหอมไว้ค่อนแก้วไปมาอย่างเหม่อลอย คิ้วสวยขมวดมุ่นเป็นปม เหมือนมีปัญหาให้คิดไม่ตก

พิกาวางล้อมเล็กในมือลงแล้วโบกมือไปมาตรงหน้าเพื่อนที่ยังคงไม่รู้รู้สึกตัว และมองเหม่อจนแทบจะทะลุผ่านตัวเธอไป

“พีช” พิกาส่งเสียงเรียกเบาๆ ก่อนตัดสินใจเอื้อมมือไปแตะแขน

เรียวของเพื่อนจนอีกฝ่ายสะดุ้งสุดตัว ปล่อยแก้วในมือหล่นจนน้ำชา
กลิ้งห่อมหกเลอะโต๊ะ

ศิขามองอย่างตกใจแล้วหันรีหันขวางหาทิวทัศน์ แต่ไม่ทันพิกาก็
ส่งเสียงเรียกพนักงานเสิร์ฟที่เดินผ่านไปเข้ามาจัดการ

“เหม่ออะไรอะ” พิกาทถามทันทีที่พนักงานเสิร์ฟเดินออกไป ขณะที่
ที่ศิขาได้แต่ยิ้มเสียๆ

“มีเรื่องให้คิดนิดหน่อยนะ”

“เรื่องพีคี่หรือ”

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง” บอกพลางก้มหน้า และเสตักเค้กรสนุ่มเข้าปาก
ศิขาไม่ยอมให้เพื่อนจับสังเกตได้ว่าเธอกำลังมีปัญหาใหญ่ที่ยังคิด
ไม่ตก ปัญหาที่เธอไม่อยากผลัดมันให้เป็นภาระของคนอื่น ปัญหาที่เธอ
อยากแบกมันไว้ด้วยตัวเอง ปัญหาที่เข้ามาในวันที่อ่อนแอและไร้คน
ซึ่งเป็นที่ยึดเหนี่ยวของหัวใจคนสำคัญ

“พูดเหมือนมีเรื่องอื่นให้คิดอย่างนั้นแหละ นอกจากเรื่องพีคี่ที่
ทำเอาแกแทบกระอักแล้วยังจะมีเรื่องอื่นให้คิดหนัก คิดมากอีกหรือ”

“ก็เรื่องทั่วไปนั่นแหละ ไม่มีอะไรมากหรอก” ศิขาบอกปิดพร้อมกับ
พยายามทำสีหน้าทำทางให้ดูว่าเรื่องขึ้น เพราะเธอเองก็ไม่อยากดู
เหมือนคนอมทุกข์อยู่ตลอดเวลาสักหรอก

“แน่ใจนะว่าแค่เรื่องทั่วไปนะ”

“แน่ใจดิ” หญิงสาวพยักหน้า และมองตอบพิกาก็มองมาด้วย
สายตาที่บ่งบอกว่าไม่เชื่อถือคำพูดของเธอสักนิดเลย

“ถ้าแกมีปัญหาอะไรต้องบอกฉันนะพีช”

“โอเค” ศิขารับคำแต่แอบไขว้หนว้โดยที่เพื่อนไม่ทันสังเกตเห็น
ขอโทษที่ต้องโกหกและปิดบังแก่นะพิกา

“ว่าแต่พีคี่เห็นรอยที่คอแกหรือยัง” พิกาย่อยถาม

ศิขายกมือลูบรอยสักรูปตาข่ายดักความฝันหรือดริมแคชเซอร์

เล็กๆ บริเวณก้นทางด้านซ้ายของตัวเอง พานให้หนักถึงคนชอบบังคับที่
แสนจะเอาแต่ใจ

‘พีคือผู้หญิงคนนั้นสิ’ ศิษาชี้ชวนชายร่างสูงที่เดินกุมมือเธออยู่
ให้มองหญิงสาวคนหนึ่ง que เดินผ่านหน้าไป

‘คนที่ลักเต็มตัวนั้นนะหรือ’

‘คะ...ดูเท่านี้จริง’

‘ว่าไงนะ’ ศิรินหันมาจ้องหน้าคนพูดตาเขียวบ๊วดอย่างไม่พอใจ
ที่คนตัวเล็กนิยมชมชอบอะไรแบบนั้น ซึ่งเขาก็ไม่ได้อคติกับผู้หญิงที่ลัก
นักรรอก แต่ต้องไม่ใช่กับศิษา ผู้หญิงของเขา

‘เท่าตรงไหน เบิกตาโตๆ ดูซิ’ เขาบอกแล้วทำท่าจะเอื้อมมือมา
ถ่างตาเธอจนหญิงสาวหัวเราะ

‘ก็มันดูแมนๆ ดีนี่คะ ดูเข้มแข็งเหมือนผ่านปัญหาและเรื่องราว
อะไรมามากมาย’

ศิรินหยุดเดินแล้วก็มลงมองเข้าไปในตาของคนรัก

‘พีชของพีเข้มแข็งแค่นี้ก็พอแล้ว ไม่เห็นต้องไปลักเลย มีพ็อยู่
ทั้งคนจะกลัวอะไร หืม’

“พีช! ร้องให้ทำไม”

ศิษาสะดุ้งเพราะเสียงร้องทักอย่างตกใจของพิกาพร้อมยกมือขึ้น
ตะหยดน้ำใสบนแก้มของตัวเอง เธอร้องให้!

“ไหนบอกไม่ได้คิดเรื่องพีชีไง!” ยิ้มรับแหๆ พลังรับกระดาดษ
ทิตชทุที่เพื่อนยื่นมาให้

“ถามแค่นี้ ไม่เห็นต้องร้องให้เลย”

“ฉันไม่เป็นไร”

“น่าเชื่อว่าไม่เป็นอะไรมาก” พิกาลากเสียงยาวประชดประชัน
ศิษายิ้มแล้วว่า “ส่วนเรื่องรอยลัก ต่อให้เขาเห็น เขาก็ไม่รู้ลัก
อะไรหรอก” แม้นใจลึกๆ จะยังแอบเกรงเขา ศิรินไม่ชอบรอยลัก

โดยเฉพาะเมื่อมันมาอยู่บนผิวของเธอ แต่ความสัมพันธ์ของเขากับเธอก็ไม่ได้เหมือนเดิมแล้วนี่ แล้วจะผิดอะไรที่เธอแค่อยากสักเพื่อซ่อนความหวาดกลัวและกังวลในใจ หวังว่ามันจะช่วยผลักดันให้เธอเข้มแข็งและก้าวผ่านเรื่องราวร้ายๆ ไปได้ แม้ว่ามันจะเป็นเพียงแค่รอยสักแบบเพนต์ที่ลบได้ก็เถอะ

“เพื่อนแกนี่ก็ดีเนอะ สนับสนุนกันดีจริงๆ” พิกาค่อนขอดไปถึงซานนัทที่ไปเดินถนนคนเดินด้วยกันกับศิชา และไม่คิดจะห้ามปรามเลยสักนิด กลับนั่งรอศิชาสักชะงะเฉย

“พูดถึงก็มา ไปดีกว่า” พิกาว่าพรางพยักพืดไปทางหนุ่มร่างสูงที่กำลังผลักประตูร้านเดินเข้ามา จนคนที่จะชิงออกหลังร้านไม่ทันได้ตั้งตัว เพราะซานนัทเพียงแค่อ้าวเร็วๆ ก็เข้ามาประชิดโต๊ะเสียแล้ว

“โง่” เขาทักสั้นๆ พร้อมกับทุดนั่งลงข้างศิชา ขณะที่พิกาบ่นปากใส่อย่างไม่ไว้หน้า

“โง่อะไรล่ะ คราวหลังมองผ่านฉันไปเลยนะ ไม่ต้องทัก”

“เฮ้อ!” ซานนัทร้องอย่างแปลกใจพรางมองคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามด้วยท่าทียียวน

“พอไม่ทักก็ด่า จะเอาอย่างไรกันแม่คุณ ทำเป็นผู้หญิงวัยทองไปได้ ทำอะไรก็ไม่ได้ตั้งใจ”

“ฉันก็ไม่เคยคาดหวังให้นายได้ตั้งใจฉันอยู่แล้ว มโนไปเองรีโง่”

ศิชาสายหน้าอย่างเบื่อหน่ายความไม่กินเส้นกันของเพื่อนที่นับวันยิ่งรุนแรงขึ้นทุกที พอคนหนึ่งเริ่ม อีกคนก็ไม่ค่อยย่อหน้า เกียวกันได้ทุกวันจนผิดปกติ จนคนกลางชักเริ่มชัดเจนในข้อสันนิษฐานที่เคยตั้งเอาไว้

“พวกแกมีซั่มดิงกันไซ้ใหม่”

ขวับ!

“ไอ้พีช!”

ศิธาทำหน้าที่เหลอหลาเมื่อถูกเรียกชื่อเสียงดังลั่นจากคู่กัดทั้งสอง
ที่พร้อมใจกันหันมามองหน้าเธอเป็นตาเดียว

“ฉันทกลับไปทำงานก่อนละ แกมีอะไรโทร. หาฉันได้ตลอดนะ”
พิกาบอกแล้วผลุนผลันเดินออกไปอย่างรวดเร็ว ในขณะที่ซานนัทก็
หันรีหันขวาง

“งั้น เดี่ยวฉันไปซื้ออกาแฟก่อนนะ พอดีพี่เบงค์ฝากซื้อด้วยนะ”
บอกแล้วรีบเดินดิ่งไปที่เคาน์เตอร์

ศิธาหันมองเพื่อนที่แยกกันไปคนละทางแล้วถอนหายใจ พอเธอ
เอ่ยปากทักเรื่องนี้ที่ใคร คนที่บอกว่าไม่มีอะไรก็แสดงพิรุณออกมาแทบจะ
ทุกครั้ง จนคนดูออกได้แต่ส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ ปากแข็งกันทั้งคู่เลย

“งานเข้า” บารมีตะโกน เขาเพิ่งเดินออกมาจากห้องประชุมหลัง
การประชุมหัวหน้าแผนกเสร็จสิ้นลงพร้อมกับการนำเสนองานรอบที่
สอง ชายหนุ่มก้าวเร็วๆ เข้าไปหยุดยืนตรงโต๊ะกลางห้อง

บรรดาลูกน้องรวมทั้งศิธาไหลหัวออกมาจากพาร์ทิชันของตัวเอง
แล้วเดินเข้าไปรุมดูแปลนงานที่ผู้เป็นหัวหน้ากลงบนโต๊ะ วิศวกรสาว
เปิดสมุดเล่มเล็กพร้อมเตรียมปากกาจดรายละเอียดขยับขยับเต็มที่

“งานผิดตรงไหนอีกหรือพี่” รพีเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงอิดโรยเพราะ
เพิ่งจะผ่านช่วงแก้งานไปหมาดๆ พลังชะงักหน้ามองแปลนงานที่กาง
หราอยู่บนโต๊ะอย่างสงสัย

“ตรงนี้นะซี” บารมีว่าพร้อมกับชี้มือลงไปที่ภาพโครงสร้างจุด
หนึ่งที่มีปัญหาเรื่องความสมดุลของโครงคาน ซึ่งมีผลกระทบต่อ
ออกแบบด้านอื่นๆ ทั้งระบบความมั่นคงของตัวอาคารที่จะต้องปรับ
และคำนวณกันใหม่ ระบบความแข็งแรงของตัวอาคารที่สูงกว่าสี่สิบ
ชั้น โดยที่การออกแบบในส่วนต่างๆ จะต้องคำนึงถึงการใช้งาน ความ
ประหยัด และความสวยงามด้วย ถึงแม้ว่าโครงการก่อสร้างคอนโดฯ
หรู ‘คิตะแลนด์’ ของคีรินในครั้งนี้จะมีงบประมาณสูง แต่ทั้งวิศวกร

และสถาปนิกก็จะต้องเซฟงบประมาณและต้องทำงานออกมาให้เกิด
ความผิดพลาดน้อยที่สุด

...

“วีกนี้คงหนัก สู้ๆ กันหน่อยนะ” บารมีบอกหลังจากการประชุม
อย่างไม่เป็นทางการของแผนก ที่ไม่น่าจะหนักหน่วงแต่กลับกินเวลา
ไปเกือบสองชั่วโมงจบลง ก่อนที่ทุกคนจะแยกย้ายกันไปเข้าคอกของ
ตัวเองหลังจากสรุปได้ว่างานยักษ์ชิ้นนี้ต้องปรับกันใหม่เกือบทั้งหมด
เล่นเอาทุกคนหน้าแข็ง แต่ก็ไม่มีใครกล้าบ่นออกมา ได้แต่ก้มหน้า
ทำงานของตัวเองเงียบๆ ในขณะที่นาฬิกาก็เดินวนรอบแล้วรอบแล้ว
ท่ามกลางความเงียบ ไม่มีเสียงอะไรเล็ดลอดให้ได้ยิน ชนิดที่ว่าหากมี
คนทำของตกคงได้ยินกันทั่วแผนก

“ส่งข้าว!” ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา เรียกให้คนอื่นๆ ที่นั่งก้มหน้า
จมอยู่กับกองงานเงยหน้าขึ้นมาพิงพิงที่ซบอกเวลาบ่ายสองโมง
ตรงพร้อมกัน

ศิขรวางดินสอในมือลงแล้วบีบขมับเบาๆ หลังจากเครียดเกร็ง
ติดกันมาหลายชั่วโมงกับงานที่ยังคงไม่คืบหน้า

“กะเพราะโก๋ไข่ดาว” รพีไพล่ใบหน้าสำอางพันพาร์ทิชันของตัวเอง
ขึ้นมาสั่งเมนูอาหารเป็นคนแรก ขณะที่คนอื่นแอบทำหน้าบึ้งอย่าง
เบื่อหน่ายเมนูจำเจเดิมๆ ที่ถูกขนานนามว่าเมนูสิ้นคิด พอคิดอะไร
ไม่ออก ชื่อเมนูนี้ก็แต่งเข้ามาในหัวเป็นเมนูแรก แต่คนสั่งก่อนก็ไม่ได้
สนใจ เพราะกลับไปคร่ำเคร่งกับงานที่ยังวางกองท่วมหัวแล้ว

“แล้วของคนอื่นล่ะครับ” ธิติเอ่ยถามในขณะที่คนอื่นเอาแต่
ชะเง้อคอมองหน้ากันเล็กลัก เพราะจะให้มานั่งละเลียดม้วนกินเส้น
สปาเกตตีไก่ผัดซอสในเวลานี้ก็ดูท่าจะไม่โอเค

“เหมือนของไอ้รพีละกัน”

“ถูกด้วย” หลายคนส่งเสียงสั่งตามๆ กัน

“อู๊ย! ไอ้พวกมีสมอง มองกฎแบบสิ้นคิดมาก สุดท้ายมึงก็สิ้นคิด เหมือนกันละว้า” เจ้าของเมนูสิ้นคิดทำเสียงเหมือนถ่มน้ำลายอย่าง สมจริง

“มึงต่ากูหรือไอ้รพี” บารมีตะโกนถามออกมาเพราะเขาเป็น คนแรกที่เลือกสั่งเมนูสิ้นคิดตามรพี

คนถูกถามหัดคอแล้วเอ่ยเสียงอ่อยๆ ว่า “เปล่าคร้าบบบ” เรียก เสียงหัวเราะอย่างสะใจจากเพื่อนรอบทิศ เมื่อไอ้คนปากเก่งหงออย่าง กะลู่หมา

“แล้วรพีพี่จะสั่งอะไรดีครับ”

ศิขาเงยหน้าขึ้นมองธิดิที่เดินเข้ามาถามถึงโต๊ะกลางส่งยิ้มกว้าง มาให้ จนหญิงสาวเผลอมองเพลिन ‘หน้าใสดีจัง’ ทำเอาคนที่ถูกมอง ตรงๆ ถึงกับไปไม่เป็น จนต้องยกมือเกาทำยหอยอย่างไม่รู้ว่าจะเอามือ ไปวางตรงไหน เพราะรู้สึกว่ามันเกะกะเหลือเกิน

“เหมือนของรพีละกัน ง่ายดี” หญิงสาวสรุปง่าย ๆ

ธิดิหันไปตะโกนบอกเพื่อนที่กำลังจดเมนูอาหารลงกระดาษแผ่น เล็ก เพื่อให้เพิ่มยอดสั่งกะเพราไก่ไข่ดาวของศิขาลงไปอีกหนึ่งกล่อง ก่อนหันมามองสาวรุ่นพี่ที่ก้มลงร่างแปลนงานลงกระดาษปรูฟขนาด ใหญ่ ท่าที่จริงจังเวลาทำงานทำให้คนตรงหน้าดูน่ามองขึ้นอีกทวีคูณ ยามที่เธอเสยผมยาวสลวยให้ดูยุ่งๆ ด้วยท่าที่สบายๆ กับท่าทางมุ่งมั่น ส่งให้ศิขาคูเท่และมีเสน่ห์แบบไม่ต้องเสริมแต่งให้มาก ใบหน้าขาวใส ดูสว่างชวนให้มองเพลिन ผู้หญิงที่ดูดีแบบกำลังดี มองก็ทีก็ไม่เบื่อแบบ นี้จะไปหาได้อีกที่ไหนนะ

“พี่พีซมีอะไรให้ผมช่วยกับบอกได้เลยนะครับ” เขาเอ่ยปากบอก จนคนที่มัวแต่ก้มหน้าทำงานเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง

“มีแน่ ไว้เดี๋ยวพี่จะเรียกให้ช่วยละกัน ว่าแต่...ตอนเรียนมหา'ลัย นะ เราเป็นเดือนคณะใหม่”

ธิดิเล็กคิดว่า เป็นเชิงถามก่อนจะพยักหน้ารับคำอย่างแปลกใจ “ก็... ครับ”

“หญิงเยอะเลยละสิ”

“ก็นิดหนึ่งครับ” เขาบอกแล้วนิ่งไปนิดอย่างขังใจ ก่อนจะตัดสินใจถามกลับอย่างอยากรู้ “แล้วพี่พี่ชละครับ นุ่มเยอะไหม”

ศิชาซ็อนตาขึ้นมองคนถาม เธอไม่รู้ว่าเขากำลังคาดหวังให้เธอตอบว่าอย่างไร แต่คนธรรมดาๆ อย่างเธอไม่ได้ฮอตมากมายอย่างที่เขาคิด ผู้หญิงที่คุ้นชินกับการสวมเสื้อยืด นุ่งกางเกงยีนๆ สวมรองเท้าผ้าใบ และแทบจะไม่เคยแตะชุดแล็กหรือเดรสเลยอย่างเธอ จะบิ๊อปได้ยังไง ไหนจะทรงผมยาวยุ่งที่แทบจะไม่ได้สัมผัสหัวเลย นอกจากนิ้วเรียวยาวๆ ที่ใช้สาางลวกๆ เธอไม่ได้เป็นที่ต้องตาของใครสักหรอก แต่พอมานึกดูก็พอมืออยู่บ้างเหมือนกัน ถ้าไม่นับรวมดี๊สาวๆ ที่หลงคิดว่าเธอเป็นทอม

“แล้วไปปิดคิดว่าไงละ”

“เยอะครับ อย่างพี่พี่ชนุ่มเยอะแน่ๆ” ธิดิตอบอย่างที่เกิดจนคนฟังหลุดขาออกมา

“นี่พี่ดูดีขนาดนั้นเลยหรอ”

“ทำไม่ละครับ”

“ก็ไม่รู้สิ พี่ก็เป็นของพี่แบบนี้แหละ” ศิชาตอบพลางก้มมองปลายรองเท้าผ้าใบสีมอซอของตัวเอง ที่ครั้งหนึ่งเธอเคยนึกเทียบกับรองเท้าหนังราคาแพงของศิริน คนที่เคยยืนข้างกัน

“ผมเดาว่าบ้านพี่พี่คงไม่มีกระจก”

ศิชาเล็กคิดสูงอย่างสงสัย มองสบตาคนตัวสูงกว่าที่จ้องมองเข้ามาในตาของเธออย่างมั่นใจในคำที่จะตอบ สายตาบงบอกถึงความรู้สึกทั้งหมดที่มี และศิชาก็สัมผัสมันได้เต็มๆ ธิดิชอบเธอ

“เพราะถ้าพี่พี่เห็นหน้าตัวเอง พี่พี่จะไม่ถามผมแบบนี้”

และคำตอบอย่างมั่นใจของเขาก็ทำเอาเธอหน้าร้อน ก่อนจะหัวเราะกลบเกลื่อนความเขินนิดๆ

“ดิติมองเธอแล้วมึมึม...น่ารัก...”

“นี่ไม่มีตั้งค์จ่ายค่าข้าวกลางวันซะใหม่เนี่ย”

“ผมพูดจริงนะ”

“ถ้าพี่สววยจริง ป่านนี้ก็คงไปประกวดนางสาวไทยแล้ว”

“แล้วทำไมไม่ไปล่ะครับ”

เธอเหลือบตาขึ้นมองคนพูดที่ยิ้มระรื่นอยู่ตรงหน้า ก่อนกลั้วยิ้มแล้วออกปากไล่อย่างไม่จริงจังนัก “ไปซื้อข้าวเลยไป!”

“เงินอะดิ” เขาหัวเราะล้อๆ ก่อนจะยอมเดินออกมาเมื่อศิษาทำท่าจะลุกอ้อมโต๊ะมาได้เขาจริงๆ โดยที่ทั้งสองไม่รู้เลยว่า นัยน์ตาคคนที่เพิ่งก้าวเข้ามาในแผนกและทันเห็นฉากหัวร่อต่อกระซิกของศิษากับรุ่นน้องฝึกงานฉายแววเรียบ ลึก และยากจะเดาความรู้สึก เหมือนท้องทะเลที่เงียบสงบก่อนพายุใหญ่จะมา

“มองอะไรหรือคะ” วนิศาที่กำลังมายืนเคียงคู่กันหันไปถามชายร่างสูงที่ซะซัก ก่อนมองตามสายตาศิรินเข้าไปภายในแผนกออกแบบโครงสร้างอย่างสงสัย แต่ก็ไม่เห็นมีความผิดปกติอะไร

“เปล่าครับ ไม่มีอะไร”

“คุณคือเขาขนมพวกนี้เข้าไปให้พวกคุณแบ่งค์เลยไหมคะ” เธอสูงที่บรรจุนมกลั่นหอมหวานหลายกล่องในมือเป็นเชิงถาม หลังจากเธอและศิรินกลับมาจากการกินข้าวกับลูกค้าได้แวะซื้อขนมโดฟุกรุสนุ่มหอมจากร้านเบเกอรี่ชื่อดัง มาฝากบรรดาพนักงานแผนกออกแบบที่กำลังเจองานใหญ่ เพราะต้องแก่งานที่เสร็จไปแล้วใหม่เกือบทั้งหมดจากการได้ร่วมงานกับศิรินมาเกือบสัปดาห์ทำให้วนิศารู้ว่า เขาเป็นผู้ชายที่น่าสนใจมากที่สุดคนเดียว ตอนแรกวนิศาคิดจะควงเขาเพื่ออวดเพื่อนในกลุ่มที่ปลื้มศิรินไม่แพ้กัน แต่พอได้มาใกล้ชิดกันแบบนี้กลับทำให้

ไม่ยอมเป็นแค่คู่ควง เธอกำลังสนใจเขาขึ้นมาจริงๆ

“ครับ เดี่ยวผมแวะเอาเข้าไปให้เอง”

“ให้แพมช่วยดีกว่าค่ะ” หญิงสาวอาสา และไม่รอให้เขาอนุญาต ก่อนเดินนำเข้าไป โดยมีศิรินเดินตามไปติดๆ

“ทุกคนคะ แพมกับคุณคิที่ชื่อชนมมาฝากค่ะ” วนิศาบอกพลาง วางถุงขนมลงบนโต๊ะขนาดใหญ่กลางห้อง เรียกให้มนุษย์รูปที่หลบอยู่ หลังพาร์ทิชันของตัวเองค่อยๆ โผล่หน้าออกมาเมียงมอง ก่อนจะทยอย เดินกันออกมาทีละคนสองคน

ขณะที่ศิรานั่งเฉย จ้องมองแผ่นหลังกว้างของศิรินในชุดสูท เนียบจัดที่ยืนเคียงคู่อยู่กับวนิศาในชุดเดรสสีหวานรัดรูป และปฏิเสธ ไม่ได้ว่าทั้งคู่ดูเหมาะสมกัน ผิดกับเธอที่มักถูกครหาว่าเป็นนางซินที่จ้อง จะกระโจนลงถึงข้าวสาร

ศิรินเพียบพร้อมและรวยล้นฟ้า ในขณะที่ศิชาเป็นคนธรรมดาที่ไม่มียะไรเลย กระนั้นเธอและเขาก็ฝ่าฟันทุกอย่างมาได้ตลอดเจ็ดปี ศิรินปิดกั้นเธอจากค่านินทา และขอให้เธอมั่นใจและมองเพียงเขา แต่แล้วความรักเจ็ดปีก็จบลงเพียงเพราะเธอยังไม่พร้อมแต่งงานกับเขา แค่นี้ล่ะ เธออยากรู้ว่าเขาใช้อะไรมาวัดว่าการที่เธอไม่พร้อมแต่งงาน หมายถึงการอยากจะเลิกrapid ด้วย ตลกสิ้นดี

“พี่ชื่อชนมมาฝาก” ศิรินผละจากกลุ่มรุ่นน้องที่กำลังนั่งกินขนม ที่เขาชื่อมาฝากอย่างหิวโหย เดินมาหาคนที่ไม่แสดงท่าทีว่าสนใจไยดี ต่ออะไรทั้งสิ้น ศิชาเอาแต่ก้มหน้าทำงาน ทีเมื่อกี้เขายังเห็นหัวเราะร่า กับไอ้เด็กนั้นอยู่เลย เด็กที่ไม่ใช่แค่นักศึกษาฝึกงานธรรมดาเพราะ นามสกุลติดเป็นนามสกุลเจ้าของโรงแรมชื่อดังในแถบภาคเหนือแทบ ทั้งหมด

ศิชาค่อยๆ เงยหน้าขึ้นมองมือเรียวยาวที่ยื่นถุงบรรจุกล่องขนมสีสวย มาตรงหน้าก่อนเอ่ยปฏิเสธเสียงเบา

“ขอบคุณค่ะ แต่พี่ชยยังไม่หิว” บอกก่อนก็หันหน้าจดปลายดินสอลงบนกระดาษปรูฟสีขาว ทั้งที่รู้แกใจว่างานชิ้นนี้จะใช้งานอะไรไม่ได้เลย นอกเสียจากเป็นเครื่องมือกันเธอออกจากการเผชิญหน้ากับเขาแบบตรงๆ ซึ่งเธอไม่รู้เลยว่าอาการแบบนี้กำลังจะทำให้คนที่พยายามกดความไม่พอใจไว้ลึกๆ ไม่อยากจะทนอีกต่อไป

ศรินวางถุงขนมลงบนเอกสารกองหนึ่งของเธอแล้วบอกแกมสั่งด้วยเสียงติดหัวน

“นี่มันจะบ่ายสามแล้ว ทานรองท้องไปก่อน จะรอให้โรคกระเพาะถามหาอีกรึไง” เขาบอกอย่างรู้ว่าคนตรงหน้ามีโรคประจำตัวที่เป็นมาตั้งแต่ตอนเรียนมหาวิทยาลัย เนื่องจากการกินอาหารไม่ตรงเวลา ตอนนั้นศรินยังเคยแวะเอาข้าวไปส่งที่คณะให้คนตัวเล็กกว่าอยู่เสมอ แต่ตอนนี้คนตรงหน้ากลับเฉย

“กินซะ หรือจะให้พี่ป้อน”

“ก็พี่ชยบอกว่าไม่หิวไง” เธอแหงนใส่เขาพลางเลื่อนถุงขนมออกไปอีกทางอย่างไม่รักษาน้ำใจ ก่อนบอกย้ำด้วยประโยคที่ทำให้ศรินรู้สึกเหมือนถูกตีแสบหน้าด้วยไม้หน้าสาม “เลิกเอานิสัยเดิมๆ มาใช้ซะที เพราะพี่ดีไม่มีสิทธิ์ เลิกกันไปแล้วย่ามาทำเป็นห่วงใยกันนักละ”

“กินซะ!” ชายหนุ่มสั่งเสียงเข้ม มองศิษาที่เซิดหน้ารั้นอย่างไม่ยอมเชื่อฟังกันง่ายๆ เขาพยายามเก็บความรู้สึกที่อยากจะยกคนตรงหน้าขึ้นมาเขย่าแล้วถามว่าทำไมถึงดื้อด้านแบบนี้ แต่เธอคงไม่ยอมให้เขาแตะตัวได้ง่ายๆ หรือ

“พี่ชยไม่กิน”

“ไม่กินก็ช่าง แต่พี่จะยืนรออยู่ตรงนี้นี่จนกว่าเราจะกิน แต่ถ้าอยากเห็นหน้าพี่นานๆ ไม่ต้องกินก็ได้นะ”

ศิษาแหม่มปากแน่นมองศรินที่ตีสีหน้าไม่ทุกขรือนอย่างชัดใจ ไม่คิดว่าเขาจะจัดไม้เท้ามาใช้ จนเธอต้องเอื้อมมือไปหยิบขนมได้ฟูกุสึสว

มากัดเข้าปากอย่างทำอะไรไม่ได้ กิริยากระพืดกระเพียดของศิชาเรียกรอยยิ้มจากศิรินได้แวบหนึ่ง แม้ว่าทุกอย่างจะยังไม่เหมือนเดิม แต่อย่างน้อยการที่ศิชาไม่เฉยชาต่อเขาจนเกินไปก็ทำให้ศิรินใจชื้น

“ไหนบอกว่าไม่หิว...” เขาทักจนคนหนึ่งจ้ำที่กำลังจะหยิบขนมขึ้นที่สามเข้าปากชะงักมือ แต่ศิชาก็ไม่ใช่คนที่พอถูกทักแล้วจะหยุดหญิงสาวหยิบขนมกินอีกหลายชิ้นอย่างไม่สนใจว่าเขาจะกระแนะ-กระเหนหรือไม่ เพราะเธอกำลังหิวเนี่ย

“อ๊ะ!” ศิชาสะดุ้งทันทีที่ปลายนิ้วหัวแม่มือของศิรินปาดเซ็ดรอยเปื้อนบนริมฝีปากอ้อม ปลายนิ้วนั้นไม่ต่างอะไรกับของร้อน จนหญิงสาวต้องขากตัวหนีมือที่ร้อนอย่างรวดเร็ว เพราะเสียงต่อความรู้สึกที่ยังไม่มันคงเกินไป

“ถ้าอร่อย เตี่ยควรรางวัลที่ซื้อมาฝากอีกดีไหม” ศิรินถามด้วยน้ำเสียงพอใจขณะมองคนตัวเล็กที่ก้มหน้างุดอย่างคิดถึง สัมผัสนุ่มนิ่มเมื่อครู่ยังคงให้ความรู้สึกดีบนปลายนิ้วมือ ริมฝีปากอ้อมร้อนนั้นไม่ใช่หรือที่เขาโหยหา แววดาตระหนักกึ่งแก้อาเจียนที่ดูแว่วอน ดวงตาคู่นั้นที่เขาปรารถนาจะเก็บไว้เพียงคนเดียว

“คุณค๊ะ”

ชายหนุ่มหันไปมองธนิศาที่เดินตรงเข้ามา ขณะที่ศิชาหนึ่งนั่งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ครับ คุณแพมมีอะไรหรือเปล่า”

“มีสเตอร์เจสันโทร. ด่วนมาจากสิงคโปร์ค่ะ กำลังรอสายคุณค๊ะอยู่” ธนิศารายงานพลางเหลือบมองศิชาที่นั่งนิ่งอยู่หลังพาร์ทิชันด้วยสายตาไม่ชอบใจ ผู้หญิงคนนี่นี่เองที่ศิรินยืนคุยด้วยอยู่นานสองนาน

“ครับ เตี่ยผมจะรีบไป” เขาบอกและรอให้ธนิศาเดินกลับออกไป ก่อนหันมาบอกกับศิชา

“แล้วเตี่ยผมก็จะแวะมาใหม่” ศิรินบอกแล้วรีบเดินตามเลขาฯ

ชั่วคราวดีก็รีบนักเรียนนอกของเขาออกไป

ศิษยานั่งเงยบ ไม่ตอบรับคำพูดของเขา เพราะเอาแต่ก่นด่าตัวเอง
ในใจ กะอีแค่สัมผัสแค่นี้ทำให้สิ้นใจไปได้ อย่าลืมนว่าเขาไม่ใช่หรือที่เป็น
คนทิ้งเธอไปอย่างเลือดเย็นนะ